

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évf., 5. szám, 2020. május

Chas Perun

Elias Stern / LordDoomhammer

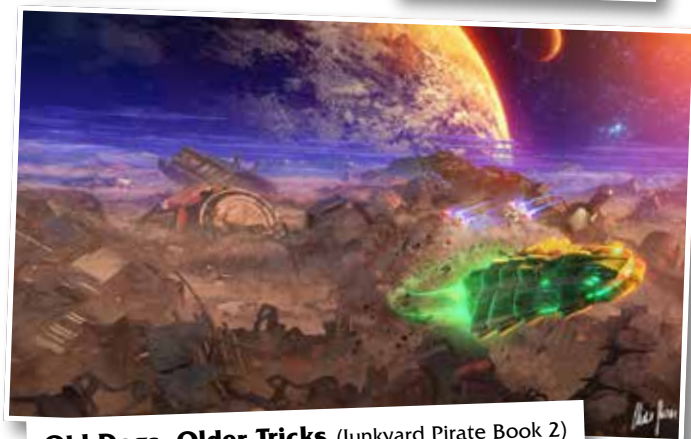
Tranquil Scenery

Calm Seas

Struggle in the Sky

Old Dogs, Older Tricks (Junkyard Pirate Book 2)

Mermerizing Magic

Fortress in Eternal Darkness

Facing a Giant

INFO BOX

ELIAS STERN / LordDoomhammer – SZABADÚSZÓ ILLUSZTRÁTOR. 3D MŰVÉSZ

Ausztiai profi illusztrátor. Kedvenc művészeti ágai a romantika, az impresszionizmus, a realizmus, és a naturalizmus. Dolgozott már nyomtatott média, játék- és könyv-ábrázolás, reklám, televízió, VR és AR területén. Készített 2D- és 3D-műalkotásokat, animációkat, valamint elő- és utómunkálatokban is segédkezett. Részt vett több projektben a tervezési fázistól a befejezésig. Szabadidejében saját képregényeket, gyermekkönyveket és regényeket alkot. Nagy kedvvel készít műveket a saját örömeire is.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/lorddoomhammer>

https://www.artstation.com/elias_stern

Közösségi média: <https://www.youtube.com/user/EliasTStern>

Szerkesztői köszöntő

Ismét eltelt egy hónap, nekem meg fogalmam sincs, ide mit is írjak. Májusi számunk tartalma adja magát, kint megint esik az eső, elkél az esőkabát. Szerencsére a novellák témája sokrétű, meg lehet azokkal elégedve bármely kékvérű. Versek terén sem szenvedünk hiányt, hogy unatkozzál rajtuk, az kizárt! Ha pedig alkotó is vagy, és nem csak műkedvelő, akkor a közzétett pályázatainkhoz egy tollat, s papírt végy elő! Ó, elnézést, de mily maradi és konzervatív vagyok! Billentyűzet meg monitor kell már ide, nem antikvár dolgok! A történelem kedvelőinek sem okozunk most csalódást, egy könyvajánlóval intézünk némi hiánypótlást. Híján vagyunk viszont most is az interjúknak, ellustultunk picit, de terveink számolatlan vannak. Írók, szerkesztők, művészek várják, hogy a Lidércsek az ajtót rájuk zárják... Dehogyan! Miket írok már ide? Csak a rím miatt, hiszen egyáltalán nem tervezünk ilyet. Húszom és nyújtom itt a mondatok sorát, míg a kedves olvasók el nem verik rajtam az út porát. „Mit fecseg ez itt össze, meg vissza? Az ember az alkoholt már kényszerből issza! Gyere mindenki, ragadjunk kaszá! Mutassuk meg neki, ki az igaz barát!” Ne bántsatok kérlek, csak fáradt vagyok picit, nyamvadt kis életemre nem való a licit! Be is fejezem, mielőtt még jönnek a varjak, no de ide most már milyen rímet írjak? Nem írok már semmit, elég lesz ez mára, így a kedves olvasó sem mászik fel a fára. Tovább lapoz szépen ezen magazinban, s megsztja élményét egy kedves FB posztban. :)

*Jó szórakozást,
kellemes kikapcsolódást kívánunk!*

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Brekking Nyúsz

Pályázati kiírások 4

Novellák

Carun - **Banjo Joe balladája**. 7

n13 - **Látogatók**. 8

Carun - **Egy kísértetiesen
pálinkás jó reggel** 9

Zspider - **Újnap Hava: Beltane** 9

Zspider - **Újnap Hava:
Az a bizonyos ragyogás** 10

IDKnow - **Hátrahagyott hősök**. 11

Jávorszki András - **A találmány**. 12

SzaGe - **Hangok**. 13

Mortelhun
- **Az én utolsó nagy utazásom** 14

SzaGe - **A kukoricaföld közepén** 15

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Chris Kelvin - **Rejtekhely**. 17

Versek

Norton - **Hazatérés** 20

jocker - **Zsarátnokzokogás** 20

csabi6669 - **Halkan...** 20

Krómer Ágnes - **Az utolsó napon** 20

angyalka146 - **Azt álmodtam...** 20

csabi6669 - **Az átkozott háború...** 20

edwardhooper - **Az utolsó varázsszó** 21

angyalka146 - **Démoni szerelem** 21

Norton - **Pindur kandúr** 21

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

*Cigány katonaemlékek Sőregi János
Harcéri naplójából*

Besorozzák a legényeket katonává 22

Pályázati kiírások

Az Avana Egyesület kiírja a Monolit-díjat novella kategóriában.

A pályázaton részt vehet minden olyan magyar szerző munkája, amely első ízben **2019. január 1. és 2019. december 31. között magyar nyelven jelent meg**. A pályamű nyomtatott vagy elektronikus formátumú, **kizárólag sci-fi tárgyú* novella** lehet, és **kiadói tevékenységet** (is) folytató, adószámmal rendelkező cég vagy egyéni vállalkozó által került fizetős tartalmi forgalomba**.

Nem nevezhető a díjra az a mű, amely magánkiadásban vagy valamely magánkiadást támogató kiadónál jelent meg (print on demand kiadó), amennyiben az előzetes bírálathoz alapján a mű nyelvi szintje, kiadói gondozottsága nem éri el a zsűrizéshez elvárt minimumot. Ennek elbírálása a pályázat kiírójának joga.

A fenti feltételt teljesítő műveket szerzők, kiadók, köteles példányok felajánlásával olvasók, olvasói csoportok nevezhetik a díjra.

A műveket nevező személynek meg kell adnia a mű címét, a novellát tartalmazó kötet címét, és álnéven történt publikálás esetén a szerző magyar nevét is.

A díjra egy szerzőtől három nevezést fogadunk el.

Amennyiben hűsznál kevesebb nevezés érkezik, a díj nem kerül kiosztásra, de a nevezés nem válik semmissé, hanem a nevezett művek a két év múlva esedékes pályázaton újra indulnak.

A nevezések mellé a nevezőnek gondoskodnia kell a nevezett műből 6 köteles példányról. (6 nyomtatott, vagy 3 nyomtatott és 1 elektronikus formátumban [dedikált elektronikus formátum esetén 3 elektronikus példányt kell küldeni]. A nevezett művek nyomtatott formátumát sokszorosítási technikával is elfogadjuk a sokszorosításra jogosulttól, amennyiben az bizonyíthatóan megegyezik a megjelent művel.) Egyéni olvasói jelölés esetén a pályázat kiírója vállalja, hogy első körben megkeresi a mű kiadóját, és tőle próbálja beszerezni a köteles példányokat.

A köteles példányok átvételét illetően a díj koordinátora a nevezés beérkezése után felveszi a kapcsolatot a nevezővel. Érvényes nevezésnek a 6 köteles példány beérkezése számít.

Az Avana Egyesület vezetőségének tagjai valamint a Monolit-díj zsűrijének tagjai nem nevezhetőek a díjra.

A nevezés lezárása és a kötetek beérkezési határideje:

2020. május 31. 24:00 óra

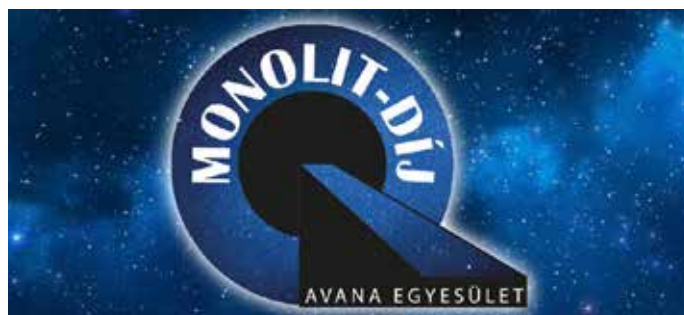
A nevezéseket a következő e-mailcímen várjuk: monoliddij (kukac) avana.hu

Eredményhirdetésre és az ünnepélyes díjkiosztóra a 2020-as HungaroCon Országos Sci-fi Találkozón kerül sor.

A zsűri tagjai:

Dr. Szilárdi Réka, a zsűri elnöke.

Magyar nyelv és irodalom, valamint vallásszociológia szakon végzett a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán. A berlini Freie Universität Religionswissenschaft, valamint a Pécsi Tudományegyetem Pszichológia doktori programjának hallgatója. Doktori fokozatát Szociálpszichológia alprogramon szerezte. Kutatási területe a narratív pszichológiai identitás-konstrukció, valamint a populáris kultúra elméletei és az utópiák és disztópiák társadalomtudományi megközelítései. 2006 óta hirdeti Science Fiction és társadalmi kurzusokat a Szegedi Tudományegyetemen. A Freie Universität, a Comenius University valamint a Babes-Bolyai Tudományegyetem vendég-tanára, 7 nemzetközi, illetve 3 magyar tudományos kutatási hálózat résztvevője.

Benkő Marianna

Blogger, a Próza Nostra főszerkesztő-helyettese, az ekultura.hu és az SFmag.hu munkatársa

Csák Tamás

Az Avana Egyesület delegált tagja, a magyar sci-fi novellabibliográfia készítője.

Erdei Lilla

A Szegedi Tudományegyetem kommunikáció és médiatudomány, valamint vizuális kultúratudomány szakán diplomázott, az Irodalomtudományi Doktori iskola irodalomelmélet alprogramjának végzett hallgatója. Jelenlegi kutatási területe a disztópikus film műfajelméleti és ideológiakritikai vizsgálata. Különböző, fantasztikummal kapcsolatos konferenciák és kerekasztal-beszélgetések résztvevője (Próza Nostra Irodalmi Estek, Végtelen Határok konferencia). Tudományos és kritikai tevékenysége mellett novellákat is ír.

Fiala Zoltán

A moly.hu bloggere és a TOP10-es sci-fi lista egyik összeállítója

Dr. Makai Péter Miklós

Irodalomtudós és -kritikus, växjöi Linné Egyetem posztdoktora, doktori címét a Szegedi Tudományegyetemen Irodalomtudományi Doktori Iskolájában szerezte meg, ekultura.hu ndless.hu kritikusa, műfordító

* Nem egyértelmű zsánerbesorolás esetén a besorolás elbírálására a díj zsűrijének van joga.

** Kiadói tevékenységet folytató cégnek vagy egyéni vállalkozónak tekintjük azt a társaságot vagy magánszemélyt, akik legalább 5 különböző kiadványt legalább 3 különböző szerzőtől már fizetős forgalomba hoztak.

Forrás: <https://monoliddij.avana.hu/palyazatikiras-2020/>

Az év magyar science fiction és fantasynovellái 2020 - Pályázati kiírás

Két éve szerkesztjük Az év magyar science fiction és fantasynovellái antológiát, azzal a céllal, hogy megmutassuk, hol tart ma a magyar fantasztikum, már publikált szerzők kisprózáit hozzuk el a közönségnek és új, tehetséges írókat ismer-tessünk meg vele. Éppen ezért fontos számunkra, hogy a válogatás során minél változatosabb és sokszínűbb kép alakuljon ki. A tematikus antológiákkal ellentétben nem egy bizonyos téma minél mélyebb megismerése, több szemszögből megvilágítása került előtérbe, hanem az, hogy minél szélesebb palettát mutathassunk be az olvasóknak. A saját szempontjainkról két éve egy „utóelőszóban” írtunk. Az első kötet meghívott szerzők és egy nyílt pályázat nyerteseinek műveiből állt össze, míg tavaly változtattunk a pályázati rendszeren, és nyílt pályázatot írtunk ki, majd az ezen bekerült műveket egészítettük ki utólag a magyar fantasztikum neves szerzőinek felkérésre írt novelláival.

Az idei évben a pályázatot a tavalyinál később írjuk ki, ennek oka a minket is érintő Covid-19 járványhelyzet, ami miatt sokáig gondolkodtunk, hogy kihagyjuk-e az idei évet – végül úgy döntöttünk, hogy nem törjük meg az eddigi szép szériát, és ismét belevágunk.

Az elbírálás az idei évben is anonim lesz, vagyis ezúttal nem a szerkesztői e-mailcímre kérjük a pályamunkákat, hanem az info@gabo.hu címre. Kollégánk, aki nem vesz részt az értékelésben, nyilvántartást vezet a pályázók adatairól, és az elbírálást végző szerkesztőknek már csak a póre, névtelen novellákat fogja továbbküldeni.

Amennyiben a pályázat elbírálásakor a szerkesztők nem találnak elég novellát, hogy megtöltsenek egy kötetet, utólag pályázatunk kívül íródott műveket is beleválogatnak az antológiába.

Ami pedig a kritériumainkat illeti, azok változatlanok, ezért idézzük a 2018-as pályázat utáni blogbejegyzésünkéből:

„Mi nem divatnovellákat keresünk, nem kell igazodni trendekhez, nem érdekel minket a jól ismert régi. Olyan fantasztikus novellákat szeretnénk látni, amelyeket nem tudna más megírni, csak az adott szerző, az ő saját, egyéni látásmódjával és érzékenységgel, amelyek épp emiatt újak és különlegesek.”

Érdeemes felidézni még a 2019-es pályázattértékelőt is:

„Szokták mondani, hogy a sci-fi az ötletek irodalma, de az ötlet önmagában még messze nem elég, különösen, ha elcsépel. Nem nagyon lehet kitűnni a mezőnyből egy sokadik szerelmes robottal vagy posztapokaliptikus sivatagban morcoskodó törvényenkívülivel, és még ha maga az ötlet jó is, az az érdekes, hogyan van megírva, van-e mellette valami emberi történet is, hogy több legyen egy gegnél. A jövő csodás technológiái is attól érdekesek, hogy miként hatnak az emberekre, az időparadoxon új megközelítése azért izgat, mert hatása van egy konkrét szereplő sorsára.”

Határidő: 2020. július 5. éjfélig

Terjedelmi korlát: 10 000 - 40 000 leütés

Honorárium: megjelenés esetén bruttó 30 000 Ft

Megjelenés: várhatóan 2020 őszén

Formai követelmények: A novellákat RTF vagy DOC formátumban várjuk, a fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét. A fájlban szintén fel kell tüntetni a szerző nevét és elérhetőségét. A szöveg legyen sorkizárt, a sortávolság szimpla vagy másfeles, kiemelésre bold vagy kurzív használható, hacsak a novella nem tartalmaz rendhagyó formai megoldásokat.

Beküldés: elektronikusan a info@gabo.hu címre, az e-mail tárgymezőjébe kerüljön bele a „pályázat” szó, pl. Tárgy: PÁLYÁZAT: Gipsz Jakab: Novella címe. A kísérőlevélben a könnyebb adminisztráció érdekében szerepeljen a pályázó neve, emailcíme és a novella címe.

Tematikai megkötés: science fiction, fantasy, horror

Kikötések: Magyar nyelven sem nyomtatott, sem online formában nem publikált, eredeti, fennálló franchise-hoz nem köt-

hető műveket várunk, amelyekkel máshol sem találkozhattunk korábban (tehát nem kaptunk korábban kéziratot és nem szerepelt a Fantasztikus kéziratok éjszakáján). Egy szerző egy pályaművet küldhet be.

Friss, eredeti, tartalmas novellákat várunk. Ugyan bármilyen témát szívesen látunk a fantasztikum területén belül, van néhány történettípus és -elem, amelyiknél már nehéz újat mondani. Javasoljuk, hogy a pályázók olvassák el a 2018-as kiírás tartalmi megkötéseit, és a novellapályázat tanulságait.

További támpontok, milyen novellákat keresünk:

[Az év magyar science fiction és fantasynovellái 2018](#)

[Az év magyar science fiction és fantasynovellái 2019](#)

és

[Az év legjobb science fiction és fantasynovellái 2016](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasynovellái 2017](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasynovellái 2018](#)

[Az év legjobb science fiction és fantasynovellái 2019](#)

RESET – AZ IRODALOM MOST IS ÖSSZEKÖT

A PesText négyszázezer forint összdíjazású irodalmi pályázata.

Nyílt, magyar nyelvű szépirodalmi pályázatot hirdet a PesText Nemzetközi Irodalmi Fesztivál (PesText International Literary Festival). A pályázat hívószava a reset, műfaji megkötése nincs, egy szerző viszont csak egy alkotással nevezhet. A nevezés jelíges.

A reset (kiejtése: reszet, gyakran rezet, resetelés vagy reszetelés (esetleg kinullázás, lenullázás, egyes kontextusokban újraindítás) olyan folyamat vagy tevékenység, amely egy eszközt kiindulási állapotba, vagy alaphelyzetbe juttat.

Mi történik akkor, ha megnyomjuk a reset gombot és a rendszer leáll, újraindul? Mi történik a társadalommal, a mindennapokkal, a kapcsolatokkal, a világ megszokott működésével? Az idén, második alkalommal szeptemberre tervezett PesText Nemzetközi Irodalmi Fesztivál újra kiírja írópályázatát, melynek idei hívószava a reset. A pályaműveket június 15-ig várják a PesText szervezői.

Kortárs magyar szerzők magyar nyelvű műveit várjuk maximum 6000 leütés terjedelemben a reset témakörében.

A pályázat zsűrizése két körben zajlik. Alapos előválogatást követően a legjobb tizenegy pályamű kerül az elismert szakemberekből álló fősúri elé. A shortlistre került írások közül egy elnyeri a zsűri fődíját, egy pedig közönségdíjat kap. Mindkét írást lefordítják angol, cseh, lengyel és szlovák nyelvre, valamint megjelenik a fesztivál zinjében is. Szerzőik bruttó 200-200 ezer forint jutalomban részesülnek és meghívást kapnak a PesText fesztiválra.

A világirodalmi fókuszú PesText ősszel második alkalommal valósul meg Budapesten a Magyar Irodalmi Jogvédő és Jogkezelő Egyesület (MISZJE) és a Petőfi Irodalmi Ügynökség szervezésében. Az esemény tervezett időpontja: 2020. szeptember 22-26.

A közönségdíjra bárki szavazhat majd 2020. 07. 13. és 2020.08.10. éjfélig között ezen az oldalon.

Az írásokat a pestext@miszje.hu címre várjuk RESET tárgy-megjelöléssel!

Beküldési határidő: 2020. 06. 15.

Pályázók köre: bármely magyar nyelven alkotó szerző (alkotónként egy-egy művel lehet pályázni).

A pályamunkákat műfaji megkötés nélkül várjuk.

Szakmai zsűri által megítélt fődíj összege: 200 000 HUF

Közönségdíj összege: 200 000 HUF

FIGYELEM! Kizárólag jelíges pályázatot fogadunk el, a beérkezett dokumentumon nem szerepelhet a szerző neve. Kérjük, hogy a jelíget jól láthatóan, a dokumentum tetején tüntessék fel. A jelige minimum nyolc karakterből álljon, lehetőleg tartalmazzon betűket és számokat is.

A pályázatra olyan műveket várunk, melyek sem online, sem nyomtatott formában nem lettek publikálva, megjelenésük jelenleg nincs folyamatban és a pályázat lezárulásáig nem is várható.

További hírekért kövessék a PesText fesztivál Facebook-oldalát: <https://www.facebook.com/pestext.festival/>

Kapcsolat: Borbáth Péter (pestext@miszje.hu)

A pályázó alkotása elküldésével hozzájárul, hogy művét a PesText Nemzetközi Irodalmi Fesztivál szervezői felületeiken a szerző neve feltüntetésével publikálják.

Azon szerzők, akik nem adnak a pályázati kiírásban felsorolt felhasználásokra engedélyt, sem a földjüket, sem a közönségdíjat nem kaphatják meg, helyükre a következő helyezett lép.

A pályázat során a pályázók a MISZJE számára művükkel együtt megküldik a nevüket is. Ezen adatkezelés jogalapja a MISZJE az NKA, és a Visegrádi Alap az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 Rendeletének 6. cikk (1) bekezdés f) pontja szerinti jogos érdeke. A nevek megadása a pályázat lebonyolítá-

sa és annak bizonyítása céljából szükséges. A MISZJE a neveket szükség esetén továbbítja az NKA és a Visegrádi Alap számára, a pályázat lebonyolítása, a rendezvény megszervezésének és lebonyolításának bizonyítása érdekében. A MISZJE a short listre került neveket a pályaművekkel együtt csak a Facebook oldalán teszi közzé, ahol az oldal látogatói tekinthetik meg. A nevek és a pályaművek legfeljebb öt évig lesznek láthatóak a MISZJE Facebook oldalán. A nyertes pályamunkák a fesztivál zinjében is megjelennek.

Pályázata elküldésével a pályázó hozzájárul, hogy a PesText szervezői a későbbiekben tájékoztatási céllal e-mailt küldhessenek neki a PesText Fesztivál és az ahhoz kapcsolódó irodalmi pályázatok, versenyek, programok kapcsán. Amennyiben nem szeretne ilyen híreket kapni a jövőben, ezt kérjük pályázati anyagában külön jelezze.

A MISZJE Adatvédelmi tájékoztatója az [alábbi linken keresztül](#) érhető el.

Támogatók: PIÜ, NKA, Visegrad Fund

Forrás: <https://pestextfestival.hu/palyazat/>

**Vigyázat!
Szándékosan
megtévesztő reklám!**

**Azonban a hír igaz: elindult a
<https://konyvek.lidercfeny.hu>
oldalunk!**

**Jelenleg ugyan még
kissé fapados, de
A Világegyetem
Vándorló Vámpírpírai című,
pályázati novellákból készült
e-book már több ingyenes
változatban is elérhető!**

Carun

Banjo Joe balladája

Együgyű Bill sosem az eszéről volt híres, mégis volt benne valami karizmatikus és szeretni való. Lehet, a foltos overallja tette, vagy a birka-rágta szalmakalapja, de a többség egyértelműen a kedvesen csillogó, kék szempárnak tudta be ezen képességét. Sokat ugratták, de mivel Bill nem ismerte a rosszindulatot, így ő maga is jókat nevetett a saját kárán.

Kora délután volt; Bill átizzadva üldögélt a szalon egyik pécsetes asztalánál. Miután kiganézott Mr. Ferguson, a szalon tulajdonosának disznói alól, és ellátta a vendégek lovait, úgy döntött, iszik egy pohárral. Talán ma este a többiek megengedik, hogy pókeressen velük egy kicsit. Épp a beugró öt dollárt számolta le maga elé, mikor síri csend támadt a helyiségben.

Az ajtóban egy idegen állt. Az út porától koszosan, fáradt tekintettel nézett végig a társaságon. Billnek egyből feltűnt a válláról bórszíjon lógó banjo, míg a többi vendéget az oldalán viselt két, kopott markolatú revolver kötötte le.

– Hé, ide! – intett Bill az idegennek. – Mr. Ferguson, egy whiskey-t a barátomnak.

Az ajtóban álló férfi gyanakvón pillantott Együgyű felé, de az ingyen ital említése meghozta a kedvét az ismerkedéshez. Pödört egyet sűrű, fekete bajuszán és az asztalhoz lépett.

– Köszönöm – mondta, miközben a falnak támasztotta hangszerét és helyet foglalt. – Azt hiszem, ez az első város életemben, ahol ilyen szívélyesen fogadnak.

– Nem tesz semmit. A mamám mindig azt mondta, hogy bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.

– Igazán bölcs asszony.

– Csak volt. Sajnos a mama tavaly télen meghalt medvetámadásban.

– Sajnálom, kölyök.

– Biztos örülne, ha látná, mennyi hasznát veszem a bölcsességének. Bill vagyok, de itt mindenki Együgyűnek szólít.

– Aha, így már mindent értek. Engem Banjo Joe-nak hívnak, de a barátainknak csak Jojo.

– Ó, bárcsak nekem is ilyen jó nevem lenne, de azért nem panaszkodom.

Bill olyan ártatlan bambasággal vigyorgott Joe-ra, hogy a férfi akaratlanul is azonnal megkedvelte ezt a szerencsétlen fickót. Biztos ő a város bolondja – gondolta, majd egy nyeletre lehúzta italát.

– Mondd csak, barátom, éhes vagy?

Banjo gyomra hangos korgással válaszolt a kérdésre.

– Mint a farkas! Három napja csak gyökereken meg gyíkokon élek.

Több se kellett Együgyűnek: rendelt egy adag hagymás babot újdonsült barátjának, és boldogan figyelte, hogy az disznó módjára tömte magába a langymeleg ételt.

– Jojo, te valami vándormuzsikus vagy?

– Az hát... nyamm... muzsikus... – nyelt egy nagyot és ingének ujjába törölte zsíros száját. – Városról városra járok és... izé, nos... zenélek.

– De jó, nekem is játszánál valamit? Mondjuk, valami vidám nótát. Ismered a Teli tárral megy a cowboy a borbélyhoz címűt?

– Mármost a bordélyba, nem?

– Aha! Ezért volt olyan fura, hogy a végén meg se borotválják.

– Tudod mit, kölyök, ha hozol nekem egy üveggel az előbbi lőréből, én egész este zenélek neked.

Együgyű Bill lelkesen rohant a bárhoz, hogy teljesítse barátja kívánságát. Lerakta az üveg whiskey-t az asztalra, majd idegesen toporgott.

– Figyelj Jojo, kiugrok hugyozni egyet, aztán kezdődhet az előadás.

Banjo Joe csak legyintett és rávetette magát az üveg szesze.

Miután Bill végzett folyó-ügyeivel, egy friss plakátra lett figyelmes, amit nemrég szögelhettek ki a távirópóznára. Közelebb lépett, miközben eligazgatta magán csupafolt overallját, és összeszedve minden tudását a betűk olvasása terén, halkan motyogta maga elé:

– Ba-ba-ba... Az istenit, de nehéz szó ez... B-a-n-j-o. Ez az! Banjo Joe. Száz... ööö, nem ez három nulla... szóval, izé... ezer dollár. A mindenit! – Együgyű Bill a meglepetéstől majdnem felkiáltott, de még időben a szájára tapasztotta kezét. Szemei a csodálkozástól kidülledve fixírozták az elnagyolt rajzot az írás alatt. Semmi kétség nem volt: a plakátról újdonsült barátjának képe köszönt vissza rá. Bill magához vette az írást, és azonnal az illetékes irodájához sietett.

Buckingham sheriff épp a délutáni tea elfogyasztására készült. Az ősei között angol nemeseket felvonultató férfi hűen őrizte népe tradícióit – a biztonság kedvéért azért kevert egy deci helyi whiskey-t is a teához, nehogy felmenőinek amerikai fele megharagudjon rá. Éppen azon tűnődött, hogy teasüteményt vagy kolbászt fogyasszon-e förtelmes itala mellé, amikor Együgyű Bill beiharzott az irodába.

– Na, mire ez a nagy sietség, fiam? Tán valaki ellopta az eszed?

– Sheriff – kezdett bele Bill, miután kifújta magát –, azért jöttem, hogy behajtsam az állam tartozását!

Buckingham feljebb tolta homlokán a kalapját és értetlenül meredt Együgyűre.

– Hogy mi a francot akarsz? Bökd már ki, mert kihűl a teám!

– Nézze, itt áll feketén-fehéren. – Óvatosan kigöngyölte a plakátot és az asztalra rakta. – Ezer dollár jár az én kedves barátomnak, Banjo Joe-nak, akit én csak úgy nevezek, Jojo.

– Mit komédiázol itt, te félkegyelmű?

– Ide azzal az ezer dollárral, sheriff, hadd adjam oda a barátomnak!

– Várjunk csak egy kicsit! Azt mondd, te tudod, hogy hol találom ezt az embert?

– Már hogyan tudnám, itt van a szalonban. Amint ideadja a pénzt, én visszamegyek hozzá, ő pedig egész este zenélni fog nekem. Még a Teli tárral megy a cowboy a borbélyhoz című nótát is ismeri.

Buckingham sheriff hitetlenkedve dőlt hátra a székében.

– Először is: az a cowboy a bordélyba megy. Másodszor pedig: fiam, lehet, hogy olyan egyszerű vagy, mint egy faék, de épp most kerestél magadnak ezer dollárt.

– Tényleg? Még ilyet! Hát én is veszek magamnak egy banjót és Jojoval együtt bejárjuk az egész Nyugatot!

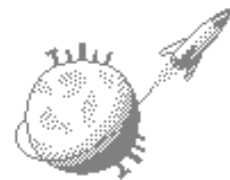
– Persze-persze – hagyta rá a sheriff, miközben magához vette a puskáját. – Na, gyere, Bill fiam, hadd adjam oda a barátodnak, ami jár neki.

A városban még évek múlva is beszéltek a szörnyű tűzharcról, ami a szalonban esett meg. Banjo Joe, a hírhedt bandita és gyilkos nem adta könnyen magát. Két embert megölt, többeket megsebesített, felgyújtotta a disznóólat, majd, amikor megpróbált egy lovat elköttni, Buckingham sheriff egy mesteri jobbosal leterítette.

Azt mondják, Banjo Joe három napig ült a cellájában, miközben egyetlen barátja, Együgyű Bill minden nap meglátogatta, és hamis dalokat játszott neki vadonatúj banjoján. A hírhedt bandita és gyilkos a negyedik napon maga kérelmezte, hogy akasszák fel.

n13

Látogatók

Jason Brown kedvenc kanapéján üldögélt a nappalijában, és unottan kapcsolgatott a tévésatornák közt. A kettesen épp egy dokumentumfilm kezdődött az ötvenegyes körzetről. Az egy amerikai katonai bázis Nevada államban, ahol az ufóhívők szerint földönkívüliekkel kísérleteznek. Jason nem hitt az ufókban, se vámpírokban, se ördögökben vagy angyalokban.

Badarság, gyermekese – gondolta –, a tudomány az, ami mindent megmagyaráz, vagy amit az öt érzékszervemmel meg tudok tapasztalni.

Tovább lépkedett a csatornák között: uncsi, uncsi, nagyon uncsi, na ez jó lesz! Szerette az akció sorozatokat. Ezt már látta ugyan, ismétlés, de nem baj. Mi is a címe? Az arany kommandó, vagy valami ilyesmi. Belemerült a filmnézésbe. Bele tudta élni magát, szerette a fegyvereket, neki is volt, biztonsági őrként dolgozott egy multinál, amióta a seregtől leszerelt. Jelenleg egyedül élt egy kétéves fekete kandúrral, Bagirával. Lanával pár hónapja szakítottak, de emlékeiben még intenzíven éltek az együtt töltött nappalok és éjszakák. Az igazat megvallva, inkább az éjszakáik, azok a csodálatos szeretkezések. Nem viselte meg nagyon a szakítás, ő úgyis csak szexet akart, a lány meg családot, és erre Jason még nem volt felkészülve. Élvezte a lány társaságát, jó volt vele jönni, menni, de semmi komoly. Lenyúlt a dobozos sörért, és jót húzott belőle, ez már a harmadik, legalább jól fog aludni.

Úgy is lett, tényleg jól aludt, de a sör miatt felébredt, ki kellett mennie, aztán már nem sikerült visszaaludnia. Olyan fura érzése volt, túl nagy a csend, gondolta. Bagira is nyugtalanul fészkelődött, hátán felborzolódott a szőr.

Biztos érez valamit – gondolta Jason.

Bagira hirtelen kiugrott a kosarából, ami az ágya mellett állt, és eszeveszett tempóban kirohant a szobából. Most már ő is észrevette a világító neonzöld fénygömböt az erkélyfüggöny előtt. Döbbsen nézte. A fény pulzált és mintha tágult volna. Jason kirántotta a fiókot és előrántotta a kilenc milliméteres Springfield Armoryt, gyorsan belökte a tárat, majd kibiztosítva célra tartotta a fegyvert. A pulzáló fény lassan ember nagyságúra dagadt, amiből egymás után több alak lépett ki. Emberszerűnek tündek, bár a fénytől nem tudta tisztán kivenni. Az első magasabb volt a többinél, a nevéen szólította, és elindult felé. Jason kezében felugrott a pisztoly, az egész tárat belelőtte. A jelenés megtorpant, de nem esett össze. Ahogy szeme megszokta a sötétséget, hirtelen felismerte.

– Úristen, Lana! Te vagy az? – Nem lehet.

A lány újra megindult felé, és a kisebb, vékony alakok is körbevettek.

– Ne félj! – hallott egy hangot a fejében, majd lassú bizsergés áradt szét a testében. Őrült félelem kerítette hatalmába, legszívesebben elrohant volna, de teste nem engedelmeskedett.

– Ne állj ellen! – hangzott a parancs. – Nincs értelme. Engedd el magad!

Lassan teljesen elernyed, hagyta, hogy a lány egész közel jöjjön hozzá, és a combjai közé nyúljon.

– Lana, ne! Kérlek! – mondta, bár érezte, hogy kezd felizgulni.

A lány gépiesen, de ügyesen dolgozott, aztán, mikor úgy érezte, itt az idő, széttárt lábakkal Jason ölébe ült, és lassú ritmikus mozgásba kezdett. Jason tudata kábán szemlélte az eseményeket, miközben teste aktívan részt vett az aktusban. A lányon látszottak a golyóütötte lyukak, de fura módon nem véreztek, helyette valami zöldes zselé borította a sebek felszínét. Az idegenek négyen voltak, körbe állták őket, kezükben műszereket vagy fegyvereket tartottak, legalábbis Jason annak gondolta őket. Voltak más dolgok is, amiket semmihez sem tudott kötni, ezért ezek a dolgok kiestek elméje rostáján. Agya tiltakozott az ellen, amit látott: alacsony, szürke nagyfejű, nagy szemű alakok mohó tekintete előtt szeretkezik a volt barátnőjével, akibe előzőleg egy tár golyót belelőtt, miközben fejében furcsa hangokat hall.

Sikoltva ébredt, mint a fuldokló, aki végre a felszínre tör, és hirtelen szívja tele a tüdejét az éltető levegővel. Fejfájás és hányinger tört rá egyszerre.

– Mi volt ez az egész rémálom?

Felült az ágyban és köhögött. Gyorsan körbenézett, mosolygós reggel fogadta, az ismerős szoba, Bagira békésen szunyókált mellette, a földön pár sörösdoboz. Ahogy az éjszakára gondolt, újra libabőrös lett, micsoda rémálom, pedig nem is ivott sokat.

– Vagy ez már az örület jele, meg fog örülni? Megtörtént egyáltalán?

Kitántorgott a fürdőszobába fogat mosni, közben a tükörben megnézte magát, és mindent rendben talált. Ha már ott volt, meg is borotválkozott, a mindennapi rutin jót tett, kezdett viszsztatérni a valóságba. Rémálma volt, mindegy már elmúlt, nem szabad rá gondolni, viszont kilencbe be kell érnie a munkahelyére. Gyorsan készített magának egy pirítóst felvágottal és sajttal, majd ivott hozzá egy kis híg kávét tejjel, közben Bagirának is kiporciózta a macskaeledelt. Kék egyenruhája a szék karfáján lógott, gyorsan felöltözött, majd a fiókhoz lépett, és kivette a pisztolyát a fiókból. Izgatottan vette ki a tárat, de szerencsére az összes golyó benne volt. Lenézett a földre, töltényhüvelyeknek nyomuk se. Mégis mit várt? Csak egy rémálom, semmi több. A sok stressz, ami mostanában érte, így csapódik le, ennyi és nem több, el kell felejtetni. Már rohant volna dolgozni, mikor eszébe jutott, hogy kicsit össze kéne dobni az ágyat, van még annyi ideje, nem fog elkésni. Gyorsan visszament a hálószobába, megigazította a párnát, ledobta a takarót az ágyról, ám ahogy kihúzta a lepedőt, elsápadt: a lepedőn egy nagyobb és több kisebb folt éktelenkedett, ami különös volt, hogy a kisebbek neonzöld színben pompáztak.

Carun

Egy kísértetiesen pálinkás jó reggel

– HÚÚÚ!

– Mi a... A rohadt életbe, Pista, majd a frászt hoztad rám!

– Bocsáss meg, Janikám, de tudod, ma reggel meghaltam, aztán gondoltam, így lenne helyénvaló köszönni.

– A mindenit! Az asszony már tudja?

– Még javában alszik, én meg ott hülök mellette.

– Akkor lesz ám meglepetés! Na, de miért ide jársz kísértetni? Azt hittem, barátok vagyunk.

– Kísért a fene! Csak hát felkeltem, észrevettem, hogy nekem kampec, aztán mivel a Rózsi még alszik, átjöttem tehozzád.

– Szerencsétlen asszony! Ki fog borulni. Kérsz egy pálinkát?

– Most, hogy meghaltam, nem hiszem.

– Akkor iszok egyet az egészségedre.

– Kösz, Janikám, máris jobban érzem magam.

– Mégis mi a fenét keresel még itt? Nem kéne valami fény felé haladnod?

– Láttam, hogy ég nálatok a villany, szóval azt már letudtam.

– Hát, ha azt hiszed, ez a Mennyország, akkor rossz helyre jöttél. Ha az asszony megtudja, hogy reggel hatkor már pálinkáztam, itt elszabadul a pokol.

– Meg fogja érteni. Egy halott baráttal ritkán beszél az ember.

– Nem érdekelné azt a vén szipirtyót. Azt mondaná, hogy ilyen hülye kifogást már rég nem hallott... Na, de mondd már, most mi a fene lesz veled?

– Várok. Olyan még úgysem volt, hogy nincs sehogy.

– Khmm... Elnézést!

– Nézd már, Pista, itt az új főnököd! A mindenit, tényleg van neki kaszája, meg minden!

– Nem akartam megvártni, de volt egy kis vitám a háromszáznegyvenhatossal.

– Azt akarja mondani, hogy én vagyok a háromszáznegyvenhetes a mai napon?

– Pontosan.

– Dehát még csak reggel hat van!

– Most mit mondjak? Elég sűrű a program.

– Erre muszáj innom még egyet! Maga is kér, Halál úr?

– Munka közben soha, de lehet, később még visszanézek.

– De csak ha az asszonyt magával viszi!

– Meglátom, mit tehetek. Nos, háromszáznegyvenhetes, mehetünk?

– Hívjon csak Pistának! Elbúcsúzhatok a barátomtól?

– Persze, már úgyis csúszásban vagyok.

– Janikám... Vigyázz magadra, aztán nemsokára találkozunk!

– Azért remélem, az még odébb lesz. Ha összefutnál a Rezsővel, mondd már neki, hogy nem felejtettem ám el azt az ötezer forintot, amivel lóg nekem!

– Mindenképp megmondom. No! Isten áldjon!

– Téged is, Pistikém!

– Kivel beszélsz, Jani?

– Képzeld, Margit! Itt járt a Pista, aztán elmesélte, hogy meghalt.

– Igen?! Te már kora reggel részeg vagy?!

Zspider

Újnap Hava: Beltane

A legenda úgy szól, hogy októberben eljő a Horror Hava. Minél közelebb kerülünk Halloweenhez, avagy az ősi kelta évfordulóhoz, a Samhain napjához, annál jobban kitárul a túlvilág kapuja és visszatérnek az elveszett lelkek a Földre. Magukkal hozzák gyászukat és kínjaikat. Ez a sötétség egészen a napfordulóig a kelták által Beltane-nek nevezett napig tart, mára úgy hívjuk, Majális. Áprilisban veszi kezdetét és május elsejével éri el a végkifejletét az Újnap Hava.

Ezen a napon a Zöld Istennők megtermékenyítik a földeket és felébresztik a növényeket, a Szarvas istenek megküzdnek a szerelmeikért és a Halandók égig érő lángokat gyűjtanak szent tűzből, amikből az újnap felébredhet.

Most is így lett. Április utolsó napján egy jáde színű asszony táncolta végig a rengetegeket, felébresztve az ott szunnyadó természetet. A nagyváros terén egy hosszú bőrkabátos férfi lángoló végű botokat forgatott a közönség nagy örömeire. Ifjak és öregek figyelték a setét este fénypontját. Az ében hajú férfi gondosan copfba kötötte göndör tincseit, de a látványos mozdulatok során egy-egy még így is elszabadult. A bárokból inkább kiültek az emberek, hogy láthassák az ifjú mutatványait. A megannyi bár, kávézó és étterem vendége ámulva figyelte a tűz misztikus táncát.

A zöld asszony félve pillantott maga mögé, ahogy az est sötétsége kacagva tartott felé. A gyönyörű, kortalan szépség fáról-fára és virágról-virágra szállt, akár egy méh. Az asszony

megtört szomorúsággal látta meg, hogy a sötétség mérge elrohasztotta a növényeket, miket ébreszteni próbált. A rémült szépség a város felé vette az irányt. A lassan ritkuló zöldtől az asszony színe is megfakult. Kiszáradva és megtörve érkezett meg a térre. A fával együtt korhadott el.

A sötétség felemésztette és torz tükörképeként lépett ki a lángokkal játszó férfi elé. A tél hidege, a halál hangja, a gyász üressége büszke mosollyal hordta más bőrére. A tömeg, mintha nem is látta volna meg, miféle szörnyeteg jár köztük, csak a fagy marta meg a testüket és a lelküket. Samhain átkos napján szabadult sötétség büszkén sétált az Agancsokat növesztő férfihoz, szerelmétől lopott testében.

– Ezzel vége van – súgta ezer kínzó hangján. – Beltane nincs többé, a Zöld Királynő elesett. Az újnap sose jön már el. Hiába futott hozzád a kedvesed, Szarvas Király.

A Szarvas Király nagyot mosolygott az ostoba sötétségen. Újra feldobta lángoló botját, majd elkapva megforgatta.

– Nézz körbe, te ostoba! Tán már nem raknak máglyán tüzet, hogy előhívják az újnapot, de nézd, mekkora ragyogásba borították helyette a világot!

A sötétség félve látta meg a szórakozóhelyek és az utcá-lámpák fényeit. Hiába pillantott körbe, mindenhol az új tűz ragyogása fogadta.

– Tán elfeledték az ősi rítusokat? Nem festik magukra a hold

és nap jelét? Az enyémet? Tán nem járják Beltane táncát? Hát már vak és süket is volnál!

A sötétség meglátta a ruhákon a nap, a hold és a szarvas képét, az ifjakon még tetoválásokként is szerepeltek. A bárók-ból tavasz és szerelem köszöntő dalok szóltak, amiket többen énekeltek és táncoltak rá. Az elveszett düh rettegve hátrált neki támaszkodva a fának, miből kilépett az előbb.

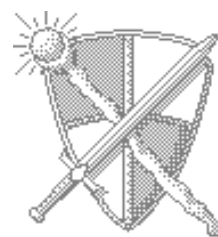
– Ám a legnagyobb hibád nem is ez volt. A legnagyobb hibád, hogy alábecsülted a természetet. – A sötétség rettegve látta meg a megannyi virágot az asztalokon és ablakokban. – Alábecsülted mindnek az anyját, a Zöld Királynőt. Nem tudod, milyen veszélyes az ő haragja.

A sötétség a fának támasztott tenyeréről söpörte le a „piszkot” pánikolva, mikor az utolsó mondatra felpillantott a büszkén mosolygó Szarvas Királyra. A tenyér, amiről a fát akarta letörölni a sötétség, zöldesen fénylett a kidörzsölt foltokban. Az elveszett fájdalom csak ekkor értette meg, hogy nem üldözte a Zöld Királynőt, hanem a csapdájába rohant. Már későn jött erre rá. Csak egy lassan elhaló sikolyt tudott kinyögni, mielőtt a sötétség lárvabőrként lepergett a szépséges zöld bőrről. A jade szépség és a lángokat forgató férfi csókban ünnepelték meg az Újnap első napját, miközben az őket ünneplők tapsa betöltötte a teret. Az új nap lassan kiemelkedett a város fényéből véget vetve a sötétségnek.

Zspider

Újnap Hava:

Az a bizonyos ragyogás

Az a bizonyos ragyogás

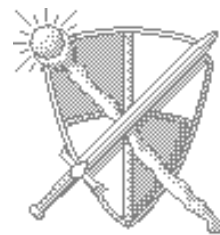
Egy éve annak, hogy az erkélyemen egy fehér holló ült. Mikor kimentem hozzá, rám károgott és elrepült. Egy tollát hagyta rám, amit bevitettem a hálóba és leraktam az asztalomra. Olyan lelkes voltam, hogy még képet is csináltam róla és megosztottam mindenhol, mert mikor lát az ember még egyszer fehér hollót?

Ám aznap minden megváltozott. Mikor bementem a boltba az utcánkban, a kis eladó lány körül egy halovány rózsaszín aurát láttam. Úgy véltem, csak a szemem káprázik, de az utcán majdnem minden nő meglátta ugyanezt az aurát, majd a munkahelyemen is. Mikor hozzászóltam valakihez, az aura fényesebb lett, és mikor flörtöltem, még fényesebb. Elsőnek őrületségnek véltem, napokig kerestem rá online a megoldást, valami elmebaj tünetét. Majd a barátaim elhívtak inni, és mivel úgy véltem, ha más nem, legalább boldog őrült leszek, elmentem. Az egyik lány, aki eljött, már akkor ragyogott, mikor belépett és meglátott. Az alkoholtól felbátorodva kikezdttem vele, és egy itallal később már vittem is haza. Mindenre vevő volt és egy kellemes este után elmeséltem neki, mit látok. A részeg lány megállapította, hogy ha ő ilyet látna, minden pasival kikezdené, aki rózsaszínen világít.

Több se kellett nekem. Ez az aurafény szinte útmutató lett a nőkhöz. Egyetlen év alatt több nővel voltam, mint egész életemben összesen. Vagy százszor többel. Szégyentelenül bátor lettem. Olyasmiket is műveltem, amiket szégyellek, házasszonyok, fiatal, tapasztalatlan egyetemisták, anyukák. Persze akkor hatalmas élmény volt, mégis utólag felelőtlennek érzem mindezt. Majd egy nap megláttam egy apró, szürke-egér lányt, nagyon göndör, barna, kócos hajjal és vastag keretes szemüvegben. Mikor hozzászóltam, nem fénylett rajta semmi, de én ragyogtam tőle. Őrületnek tűnt, hogy ez a félős, elzárkózó, apró lány milyen hatással lett rám. Most először az én aurám fénylett és ez megvadított. Mindent bevitettem, randiról-randira vittem, de mégis ő nem fénylett. Kérdeztem, élvezi-e a társaságomat és azt mondta, igen, de nem látszott rajta fény. Egy este olyan jól éreztem magam vele, hogy szinte vakítóan világítottam, és akkor bevallottam neki, hogy szeretem. Most először cél nélkül mondtam ezt ki. A szeme könnyes lett, a bőre fényleni kezdett, ahogy azt mondta, ő is engem. Másnap reggel, ameddig ő aludt, én az erkélyen ültem. A holló visszatért, megköszöntem neki és visszaadtam a tollát. A csőrébe vette és elszállt vele. A fény eltűnt, már nem láttam senki máson, csak ezen az apró lánykán.

IDKnow

Hátrahagyott hősök

– Emlékeztek még rá, hogy mit művelt a mi Haroldunkal az a kardfogú bestia? – kérdezte hangosan nevetve Tetűközi.

A társaság nagy részét megrohamozták az emlékek, és a Táncoló Koboldfűl fogadó nagyterme hangos nevetéssel telt meg.

– Miért kell emlékeztetni mindig erre a sztorira? – kérdezett vissza Harold. – Azt bezzeg soha nem meséled el, hogyan fosztott ki téged, a Nagy tolvajt, egy mihaszna kis utcakölyök.

– Az nem úgy volt, ahogy ti ismeritek! – válaszolt rögtön Tetűközi. – Nem egy utcakölyök volt, hanem tíz haramia és meglőttek egy altató nyíllal. Küzdöttem, amíg csak nyitva tudtam tartani a szemem, sőt, még alvás közben is levágtam kettőt!

– Biztos vagy te ebben? – röhögött Bekk, a szentéletű paladin.

– Történetesen végignéztam az egészet.

– Akkor se úgy volt! – morgolódott magában a tolvaj.

– Mert te olyan feddhetetlen vagy, ó szent Bekk – mosolygott gúnyosan Lara, a boszorkány.

– Meg ne próbáld! – figyelmeztette a paladin. – Rólad is tudok dolgokat.

– Drágám, mi mindent tudunk mindenkiről, akik itt vannak – nevetett Lara. – Szóval, emlékeztek, amikor a mi drága paladinunk megsértett egy boszorkánymestert, aki ezért a mi Bekkünk mágikus pallosát az Ibironi tenger kellős közepére teleportálta?

A terem falai zúgtak a nevetéstől és az asztalcsapkodástól.

Még Bekk a paladin is megengedett magának egy halk kunco-gást.

– Ez így nem igazságos! – állt fel Harold a székéből.

– Elfelejtettek minket. Elfelejtették, mennyi hőstettet vittünk véghez, amikor még nem esett nehezünkre az, hogy az ágyból kikeljünk. Mind az öt hősök voltunk. Öten...voltunk...

– Ó igen, Vessi – sóhajtott Tetűközi. – Vajon hol van és mit csinál éppen?

– Az agyadra mentek az évek? Tudod jól, hol van, hiszen együtt temettük el – válaszolt Lara.

– A dornai csata... – motyogta Bekk.

– Elég ebből! – szólalt fel Harold. – Ennyi év után! Ennyi hőstett után én nem így akarok meghalni! Hősök vagyunk, tehát hősi halált kell halnunk! Nem akarom a maradék időmet ágyban tölteni és várni a halált.

– Jól beszélsz, drága barátom! – tápázkodott fel a botja segítségével Tetűközi. – Benne vagytok egy utolsó kalandban?

A társaság örömittasan kászálódott fel az ülőalkalmatosság-ikból, valaki a sétatoltára és valaki pedig a harcra rég látott fegyverére támaszkodva.

– De hova menjünk? – kérdezte Lara.

– Mit szólnátok, hogyha végre leszámolnánk azzal a boszorkánymesterrel? – kérdezte mosolyogva Bekk.

– Legyen úgy, drága barátom! – válaszolt Harold.

És az aggastyán hősöket soha nem látták többé...

MÉG NEM OLVASTAD? MIRE VÁRSZ? HANGOSKÖNYVRE? AZ IS LESZ!

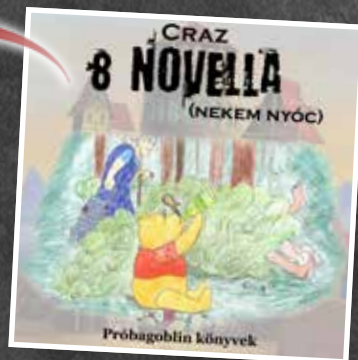
A (bizonyos körökben) méltán híres Craznak,
a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház
szerkesztőjének és társszerzőinek kötete
felhőtlen szórakozást nyújt.

Hiszen van itt sellőtől a macskáig, vámpírvadásztól
a zombivadászig, dombitorpétól a jetiig minden,
még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

**Az antológia hangoskönyv változata
hamarosan elérhető lesz a MEK-en.**

Bővebb információkért pillants rá az alkotó Facebook oldalára, vagy látogass el
a nyakonontottprobagoblinszolgaltatohaz.blogspot.com weboldalra.

**Az e-book változat ingyenesen, több formátumban letölthető:
[nyakonontottprobagoblinszolgaltatohaz.blogspot.com/
2020/03/craz-8-novella-nekem-nyoc.html](http://nyakonontottprobagoblinszolgaltatohaz.blogspot.com/2020/03/craz-8-novella-nekem-nyoc.html)**

Jávorszki András

A találmány

Éppen végeztem az ebédre sült grillsírkémmel, és már arra készültem, hogy leöblítsem a szokásos pohár borral, amikor megszólalt a telefon. Felvettem.

– Arthur? – recsegett bele egy érdes hang a vonalba. – Mazurka Donovan vagyok. Ráérsz ma este?

– Attól függ – válaszoltam. Úgy döntöttem, hogy amíg nem tudom, miről van szó, nem adok neki határozott választ, mert Mazurka hajlamos volt a csak őt érdeklő dolgokkal is a végtelenségig fárasztani az embert.

– Elkészült! – a hangja büszkeségtől csengett. – Kész a nagy mű, amin hónapokig dolgoztam. Ma este kipróbálhatnánk.

– Befejezted a 199-es modellt? – kérdeztem. Sosem hittem volna, hogy Mazurka képes lesz továbbfejleszteni a régi, 195-ös szériaszámú időáthelyező gépet. De ezek szerint még mindig tudott valamit újítani az eszközön.

– Úgy bizony! – nevetett. – Nyolcra várlak.

Letettem a telefont, és néhány másodpercig hitetlenkedve bámultam magam elé. Azt eddig is tudtam, hogy Mazurka egy született lángelme, elvégre ki más tudna megalkotni egy olyan szerkezetet, amit hétköznapi nevén csak időgépnek neveznek? Neki sikerült, méghozzá befolyásos támogatók és pénz nélkül, szinte csak a garázsban talált elektromos eszközökből, tekercsekből, kábelekből, meg egy sor olyan holmiból, amiket a magamfajta laikus könnyedén a kacat kategóriába sorolna.

Néhány órával később már a metrón ültem, és a barátom otthona felé tartottam. Az egyik külső kerületben lakott, nem messze az úrkikötőtől egy szerény, kertvárosi házban. Már sötétedett, mire odaértem. A meleg, augusztusi napfény lassan eltűnően volt nyugaton.

– Üdv, Arthur! – nyújtott kezet. – Régen nem láttalak már.

– Na igen. Sokat dolgoztál.

– Valóban kevés szabadidőm volt mostanában – magyarázkodott, miközben bevezetett a házába. Láttam rajta, hogy fogyott néhány kilót és a haja is őszesebb lett.

Leültünk a nappaliban. Sörrel kínálta, de visszautasítottam.

– Én azért iszok egyet – mondta, és feltépte a fémdoboz nyitófülét.

– Mégis mit módosítottál a 195-ösön? – tértem máris a tárgyra.

– Az már teljesen kész volt, nem?

– Hát, akadt rajta még fejleszteni való – nevetett, majd hamiskás mosolyra húzódott a szája, amitől a kerek holdvilágképe olyannak tűnt, mint egy ősz hajú óvodás. – Akadt még bizony, meg is látod mindjárt – ismételte, és a tekintete sokat mondóan szegeződött rám. A hanglejtése olyan volt, mint egy porondmesteré, aki éppen a fő attrakciót készül felkonferálni, ez pedig zavart. Mazurka valóban lángelme volt a fizika és a matematika terén, de a viselkedése sokszor leginkább egy nagyra nőtt gyerekre emlékeztetett.

– Nem félsz attól, hogy ezt is elveszik?

– Nem félek – ingatta a fejét és tovább mosolygott. – Ezt nem fogják.

Amikor az előző találmányát bemutatta a hadseregnek, azok persze rögtön lecsaptak rá. Aztán kapott némi pénzt az államtól, meg egy szigorú figyelmeztetést, hogy senkinek ne beszéljen az időáthelyezőről. Természetesen csalódott volt a tudományos elismerés és a nemzetközi hírverés elmaradása miatt, de azért nem annyira, hogy ez elvette volna a kedvét a további munkától. Pedig én előre megmondtam neki, hogy ebből hétpecsétes titkot fognak csinálni, őt pedig jó eséllyel félreállítják. És örültem

annak, hogy nem tudják, én is ismerem a gépet, különben még engem is meglátogatott volna néhány egyenruhás.

– Akkor hadd lássam végre! – álltam fel a fotelból. – Kíváncsivá tétél.

Kimentünk a ház mögé, a fából épült fészkerhez. Vendéglátóm kitárta előttem az ajtót, betessékelt, és még mielőtt a szemem hozzászokhatott volna a bent uralkodó, erős félhomályhoz, ő sorban felkattintotta a mennyezeti lámpákat.

– Itt a 199-es modell – mondta átszellemülten.

A fészker közepén nagyjából másfél méter átmérőjű, kör alakú, csillogó fémlap hevert a padlón. Talán egy arasznyi vastagságú lehetett, annyi, mint egy átlagos lépcsőfok, és kábelek sokasága csatlakozott az aljához. Felette egy jókora lámpaburához hasonló dolog lógott, aminek a belseje tele volt diódákkal, kábelekkal, és ha jól láttam, akkor mágnesesekkel is. Meg persze egy sor olyan dologgal, amiket nem ismertem fel. Mindenesetre elismerően fűtyentettem, de azért nem tudtam megállni, hogy ne tegyek egy megjegyzést:

– Ez pont olyan, mint az előző.

– Látszólag – válaszolt Mazurka –, de mindjárt meglátod a különbséget. Gyere!

Intett, hogy kövessem. Együtt léptünk fel a fémlapra. Egy közönséges távirányítót vett elő a zsebéből, megnyomott rajta néhány gombot, mire az időáthelyező gép halkán felzúmmogott. A hajunk azonnal az égnek állt a minket körülvevő, elektromos töltéstől. A burában fehér fény gyúlt, és mindenfelé szikrák kezdtek pattogni gyors egymásutánban.

A képzeletem máris elszaladt. Vajon hová megyünk? A legutóbbi kísérlet során, a 195-ösnek köszönhetően, ha csak néhány másodpercre is (mert hosszabb utazásokra az a változat még nem volt képes), de a saját szememmel láthattam az ókori Rómát teljes pompájában, az óceánon Amerika felé hajózó vikingeket, a mamutokra vadászó ősembereket. A pulzusom az egekbe emelkedett az izgatottságtól, és áhítattal vártam a pillanatot, amikor kizökkenünk a jelenből, majd elindulunk a régmúlt korok felé.

Aztán a zúmmogás lassan alábbhagyott. A fény kihunyott a fejünk felett. Még mindig a pajtában álltunk, és nem változott meg semmi. Értetlenül néztem körbe, majd a tekintetem Mazurkára siklott, aki boldogan mosolygott. Kiléptem az időáthelyezőből, és a fészker ajtajához siettem. Szélesre tártam, abban a reményben, hogy odakint valami elképesztő dolog tárul majd a szemem elé, de csak a kert ismerős látványa fogadott, amire már ráborult a nyári este.

– Nem értem – mondtam, és visszanéztem rá. – Azt mondtad, működik.

– Működik is! – jelentette ki csillogó szemmel, miközben oda-sétált mellém.

– De hát nem mentünk sehová! – fakadtam ki.

– Ez a lényeg – bólogatott Mazurka. – A kormány elvette tőlem a 195-öst, mert azzal lehet az időben utazni. Hát én meglakottam a 199-est, ami a tökéletes másolata az előző szériának.

– És ennek mi értelme van?

– Ha az ember utazni akar az időben, majd használja az előző modellt, nem igaz? De mi van akkor, ha valaki nem akar utazni az időben?

– Akkor nem utazik? – találgattam.

– Pontosan! – csapott le a válaszomra. – Ha valaki nem akar az időben utazni, akkor mindössze annyi a dolga, hogy a Mazurka-féle 199-es modellt használja. Hát nem nagyszerű?

– De. Igazán nagyszerű – helyesltem a barátom ragyogó arcát látva.

– Az előző találmányomat titkosították – magyarázta. – A világon senki nem tudja, mit alkottam. De most majd megismerik a nevem! Megismerik a nem-időutazó gépet. Elvégre az ilyesmit minek eltitkolni? – tette fel a logikusnak tűnő kérdést.

– Mondasz valamit – bólintottam. – Kár, hogy nekem nincs ennyi eszem.

– Fogadd el, hogy nem vagyunk egyformák! – veregetett hátba barátságosan.

SzaGe

Hangok

Alfonz hullafáradtan ért haza a hosszan tartó műszakból. Már a tizedik emeletre is vánszorogva érkezett, mert a lift hónapok óta nem üzemelt. Megváltásnak érezte az utolsó tíz lépcsőfok megmászását. Megvacsorázott, majd altató gyanánt nyomkodta a televízió távkapcsolóját. Szeme lassan lecsukódott, miközben félig elfeküdt a kedvenc foteljában.

– Helló, Alfonz! Mi a nagy helyzet? – szólította meg egy halk hang.

– Ki az? – tért magához pillanatok alatt az elpilledt férfi.

– Csak én: a lelkiismereted!

Alfonz riadtan nézett körbe a szobában, de minden a megszokott helyén volt. A televízióban éppen egy gyógyszerreklám ment. A világító falióra este kilencet mutatott.

– Hiába keresel, haver! Bent vagyok a fejedben!

– Biztos csak álmodom.

– Nem, nem, nem álmodsz! Akarsz beszélgetni velem?

– Nem, nem, nem akarok dumálni magammal! Hullá vagyok. Inkább maradj csendben! Jobban járunk mindketten.

– Azt nem, nem, nem lehet! Csináljunk valamit! Mondjuk, ugorjunk le csajozni a parkba. A sok szőke, illatozó cicababa birodalmába. Biztosan akadna halacska a horgodra!

– A parkba? Megvesztél? Tele van strihelő némberekkel! Nem fogok ilyenért fizetni egy petáért se!

– Ugyan már! Mitől félsz? Nem fognak megharapni, ha érted, mire gondolok! – nevetett a lelkiismeret. – De tudod mit? Majd én állok a számlát!

– Te csak ne rendezkedjél a bankjegyeim között! Ahhoz semmi közöd! Lépj olajra, mert aludni akarok!

– Hát jó. De legalább egy felnőtt filmet pattintsál be úgy, mint tegnap. A babaolajat meg a szekrényben találsz a szokott helyen. Indulhat a lazulás?

– Te leskelődsz utánam? Tűnj el végre!

– Leskelődök? Furcsa, hogy ezt mondod. Jól van, nyertél! A sarokból figyeltelek tegnap, miközben játszottál azzal, amivel egyidős vagy – kuncogott ismét a hang. – Azt a torzuló fejet nem lehet elfelejteni! Vicsorítottál, mint egy tacsó kutytus, akinek elvették a gumicsontját.

Alfonz felugrott a fotelból és a konyhába indult. Kinyitotta a hűtő ajtaját, majd némi keresgélés után elővett egy sört. Kibontotta és a szájához emelte.

– Ez az! Adj a májadnak! Viszont nekem is hagyhatnál, mert porzik a vesém! Hát így szoktál le az alkoholról? Esetleg kisüstit nem húzol le mellé? Csak hogy üssön!

– Leszoktam már évek óta, de mindig tartok itthon pár üveg-gel, ha esetleg vendégek állítanak be – magyarázkodott Alfonz.

– Akkor ez egy ideális alkalom! Majd én leszek a vendéged. Fenéig, haver!

Alfonz alaposan meghúzta az üveg tartalmát.

– Pfúj! Megsavanyodott ez a vacak! Pedig pár napja vettem. – Közben megvizsgálta a lejárat dátumot. – Jövőre jár le a szavatossága. Biztos megsütötte a nap, vagy ilyesmi.

– Nekem más a gyanúm. Szerintem közeleg a rothadás. Lassan felemészti az életed. Mit fogsz tenni, ha ideér?

– Miféle rothadás? Miről zagyválsz itt nekem?

– Menjünk be a fürdőszobába, és megmutatom!

Alfonz megtorpant egy pillanatra a fürdőszoba ajtaja előtt. Kezét a kilincsre tette, de már érezte az átható penész szagát. Benyitott, felkapcsolta a villanyt, de nem akart hinni a szemének. Hatalmas, fekete penészfoltok csúfították körben a falat. Ragacsos mocsok borította a csempéket, és a kád tele volt zöldes, poshadt vízzel.

– Na? Mit szólsz, haver? – kérdezte a lelkiismerete.

– Ezt nem értem. Pár hete takarítottam ki. Tegnap még fürödtem a kádban. Te jószágos ég!

– Khmm, khmm, pár hete? Inkább pár éve! Hát így néz ki egy higiénikus fürdőszoba? Figyelj ide! Ül bele a kádba, és öleld magadhoz a kenyérpírtódat! Persze előtte dugd be a konnektorbát! Úgy érdekesebb.

– Hová gondolsz, te nyamvadék hang? Dehogyan leszek öngyilkos! Ez az egész illúzió, egy rohadt hallucináció! Te sem vagy valódi!

– Talán igazad van, talán nem. Mit számít, hogy én ki vagyok? A lényeg, hogy te ki vagy! Rothadó királyfi az üszkösödő trónon, vagy egy félnék pornóimádó, aki nem hajlandó fizetni az örömkért? Ugyan már! Tenger vagy, hogy háborogsz? Én meg a világító tornyod? Inkább menjünk vissza a nappaliba!

Alfonz szó nélkül visszaballagott, de ismét elakadt a lélegzete. A kedvenc fotelján méretes patkányok hemzsegttek, miközben a televíziója darabokban hevert az ütött-kopott szőnyeg közepén. Szétfoszlott függönyök lengedeztek a félig nyitott ablaknál, és halott kisállatok bűzölögtek szerteszét. Fertelmes dögszag itatta át a szoba levegőjét. Alfonz gyomrából feltört a megsavanyodott kortynyi sör. Kezét a szája elé tette, de késő volt. A szürkés hánnyadék kifolyt az ujjai közül. A patkányok egyre hangosabban cincogtak.

– Ehhez mit szólsz, haver? Ne félj, hiszen patkányeledelnek lenni nem olyan rossz. Az elején csak kóstolgatnak, gyengéden harapdálnak, majd egyre falánkabbak. Végül teljesen belerágják magukat az áldozatba. Hé-kás! Eszembe jutott egy versike erről: Itt seb, ott seb, megevett a rosseb! Búbánatnak katonája, leszlel te patkányok lakomája! – Jóízűen felnevetett a lelkiismeret.

– Mit akarsz tőlem? Miért nem tűnsz el csak úgy? – vontakérdőre Alfonz a lelkiismeretét.

– Ó, ez nem ilyen egyszerű, barátom. Mennék én, hidd el, de van valamid, ami kell nekem. Ám mielőtt komolyra fordítom a szót: vánszorogjunk ki az erkélyre. Mutatok ezt-azt. Hess, patkányok, hess!

A szürke rágcslók leugrottak a fotelról, és eltűntek a szoba félhomályában. Az erkélyajtó a nappaliból nyílt. Alfonz átvergődött a tetemen, majd óvatosan kinyitotta. Rémületes látvány fogadta. Mintha atombomba seprt volna végig a városon. Leomlott panelházak, porfelhőbe bújt horizont, és fojtogató levegő sokkolta a férfit. Kezét a tarkójára tette és a pánik elborította az elméjét. Tekintetét balra fordította, ahol a szomszédos erkélyen egy gennyes fekélyekkel teli, félmeztelen nő dülöngélt előre-hátra. Közben halkan morgott és szuszogott.

– Azt nézd! Micsoda idomok, micsoda lökhárítók, micsoda fényezés! Ez a nő megéri a pénzét, nekem elhiheted – kommentálta a hang a látottakat. Ám a nő áthajolt a korláton, és a mélybe zuhant. – Mélységesen sajnálom, hölgyem! Magácska mégsem volt angyal, hogy repülni tudjon.

Ekkor egy halvány fénypászma jelent meg Alfonz előtt a levegőben. Tengernyi apró porszem csillogott a fénysugár útjában. Végül egy halk, női hang szólalt meg emberünk fejében.

– Alfonz! Az igazi lelkiismereted vagyok. Ne hallgass a nagy megtévesztőre! Minden szava hazugság, miközben megcsalja a szemedet a bűvésztükkjeivel. Kapaszkodj belém és elviszlek erről a vesztőhelyről!

– Na, már csak te kelleltél ide! – mérgelődött a férfihang. – Ez az én játékosom, ez az én játékom, és ez az én játszóterem. Semmi keresnivalód nincs itt, angyalom!

– Ezt Alfonz döntse el, ne Te! Övé a döntés joga, amúgy elég messzire mentél a kisded játékaiddal. Lehet, hogy lúzer a srác, de nem érdemli meg a rothadást. A központ döntést hozott: tüstént távoznod kell! – parancsolt rá a női hang.

– Elég, elég! Hagyjátok abba mindketten! Takarodjatok ki a fejemből! Azonnal vissza akarom kapni az életemet! – De feleletet nem kapott. Síri csend lett az elméjében. A fénysugár eltűnt, majd minden visszaállt az eredeti kinézetébe. Alfonz megkeseredetten visszaballagott a nappaliba, és leült a foteljába. Próbálta

feldolgozni a történeteket. Ekkor megszólalt a csengője. Előre ment és kinyitotta a bejárati ajtót.

– Szia! Marika vagyok a szomszédból. Kiáltozást hallottam az erkélyről, és gondoltam, átjövök megkérdezni, hogy mi lehet a baj. Minden rendben? – kérdezte a csinos, vékony nő. Kezében egy tálca zserbót tartott.

– Neked szólalt már meg a lelkiismereted, Marika? Amúgy Alfonz vagyok. Örvendek a szerencsének.

– Érdekes kérdés, de azt hiszem: igen. Sokszor beszélnek hozzám a hangok. Miért kérdezed?

– Ha befáradsz, akkor elmesélek egy történetet erről – invitálta Alfonz, miután összeszedte a bátorságát.

– Örömmel! Úgyis unalmasan telt az estém. Meg maradt némi süteményem is. Remélem, szereted a zserbót. A nagymamámtól örököltém a receptet.

Alfonz gazdagabb lett egy eséllyel, és a rothadást kispadra tette, de csak egy időre...

Mortelhun

Az én utolsó nagy utazásom

Érdekel az én utolsó és nagy utazásom története? Söröd van? Bontsd fel, dőlj hátra és hallgasd!

Minden cél nélkül indultam el aznap éjszaka. Utam parkokon, sugárutakon és szűk sikátorokon vezetett keresztül. Farzsebemben egy félig üres (vagy félig teli?) Jack Daniels-es flaska lapult, míg a farmerom bal zsebében egy agyonnyomott pakli Marlboro cigaretta bújg meg. Az eső csendesesen szitált, de ez engem nem zavart. Csapzott hajamon színesen csillantak meg a neonreklámok fényei, olybá tüntem, mint egy kósza csöves tejútrendszer, mely még keresi önmagát a végtelenben.

Úgy félóra céltalan sétálgatás után készletet éreztem arra, hogy az előre megtekert trombitáim egyikére rápipantsak. Tekintetem a környező utcákat fürkészte, és az egyik pub mögötti szűk utca épp megfelelőnek tűnt a művelet kivitelezésére. Tétován a farzsebemhez nyúltam, és a folyékony aranyat kivéve hatalmasat húztam az üvegből. Körülöttem a prúd és egyben álszent társadalom puhagerincű életformái rosszállóan néztek rám. Persze tudtam, ez inkább irigység: lám ez az ember ezt is megteheti. Meg is tettem. Élvezettel tartottam az arcomat az esőbe, míg a forró párlat elérte a gyomromat és ezzel adott valami hamis biztonságérzetet. A sikátor, amit kinéztem, a White Snake Pub mögötti utcácska volt. Itt már évek óta nem működött a lámpák egy része, és az a kevés is, ami még világított, régi, sápadt fényű veterán volt. Talán az ötvenes évekből maradtak ott. Legendás, híres vagy inkább hírhedt utca volt ez. Rengeteg ember eltűnt itt, furcsa, sötét üzletek költöttek, illetve megmagyarázhatatlan halálesetek történtek igen nagy rendszerességgel. Egy átlagembernek félelmetes volt, viszont egy olyan hobónak, mint én, maga volt a mennyország.

Beléptem.

Mintha egy másik világba értem volna: megváltozott a levegő szaga, egyfajta fémes íz árasztotta el a színteret, és az eső is mint ha hidegebb lett volna. Megborzongtam. Alig pár lámpa égett a távolban, miközben úgy húsz méter után két konténer között vertem tanyát. Ráérősen vettem elő a spanglit és gyújtottam rá. Ahogy mélyen leszívtam a varázslatos füstöt, szél támadt. Az a fajta, amire az öregek felszisszennek és azt mondják: csontig hatoló. Hosszan lent tartottam a varázssanyagot, majd ráérősen eresztettem ki a tüdőmből. A White Snake-ből zene morajlott ki, valami blues lehetett. Az a fajta, amely a lelkedig hatol és könnyre fakaszt. Kellemesen egészítette ki az estémét. Ahogy telt az idő, és kurtult a trombita, az eső is alábbhagyott.

– Hallod? – Egy fiatal nő hangja hasított bele az éjszakába, s én majdnem elejtettem a spanglim maradékát ijedtemben.

– Ennyire bunkó senki nem lehet, hogy társaságban nem adja tovább a cuccost – folytatta feddő hangon.

Mi a fene? Ki volt az? Ahogy körbenéztem, egy sápadt lányt pillantottam meg, ahogy egy távolabbi konténeren ült (vagy állt).

Odasétáltam és felé nyújtottam a spangli maradékát. Elvette és hosszan, élvezettel szívta azt.

– Mary vagyok – közölte velem, miután kifújta a füstöt.

– Michael – biccentettem felé, majd kivettem a kezéből a maradékot. Meglepően hűvös, rideg volt az érintése.

Egy darabig egyikünk sem szólt, csak bámultunk bután a semmibe.

– Van még valamid? – kérdezte bágyadt elhaló hangon.

Biccentettem, és a whisky maradékát felé nyújtottam. Meghúzta, majd visszaadta nekem. Kiittam a maradékot én is, és az üveget messzire hajítottam. Valósággal szétrobbant a téglafalon, ahogy nekicsapódott.

– Mi járatban erre? – kérdezte szenvtelen, fakó hangon.

– Csak próbálok túlélni – közöltem vele.

Ezen a ponton hosszan rekedten felkacagott, mely reszelős-rekedtes köhögésbe ment át.

– Túlélni, ez jó... – mondta fanyar mosollyal.

– És te? – kérdeztem vissza. Engem viszont tényleg érdekelt, hogy egy tizenhat-húsz év körüli fiatal lány mit is keres itt.

– Csak lógok a semmiben, céltalanul. – Ennyi volt a válasza.

– Látom – jegyeztem meg halkán.

Rágyújtottam egy cigire, majd látva a pillantását, felé nyújtottam a cigis dobozt. Kivett egy szálát, adtam neki tüzet. Felültem mellé a konténerre, és csendben, hosszan cigiztünk egymás mellett. Zavart csend támadt, csak a cigaretták izzottak csendben, s csak a parázs sercegett néha. Már-már az elalvás határán voltam, részben a fű, részben pedig az elfogyasztott whisky mennyisége miatt, amikor óvatosan megfogta a kezemet.

– Énekelhetek neked egy dalt? – Hangja, mint temetőben kalandozó őszi fuvallat, részben békés, részben borzongató.

– Persze – bólintottam megadóan, és ő énekelni kezdett.

A dal valami távoli Washington állambeli halászlőről szólt, aki előbb elveszítette az anyját, majd az apját, így útnak indult. Útközben elrabolták, megkínózták, és amikor végre kiszabadult, ő is ugyanígy tett másokkal mindaddig, amíg a rendőrök el nem fogták. Hol lágyan, hol ércesen szólt a dal, ringott vele a világ és vele ringtam én is. S közben csak telt az idő, szaladt az éjszaka.

Másnap így találtak rám a rendőrök. Vagyis először nem is ők, hanem a White Snake-nek szállító italnagyker sofőrje, aki betolatott a sikátorba, és nem messze a hátsó bejáratától meglátott engem, ahogy ülök egy konténeren, és egy önakasztott lány kezét fogva cigarettázok és énekelek, valami ismeretlen, s igen régi dalt. Mivel nem reagáltam a rendőrökre, mentőt hívtak, és így vittek be a Main állambeli Tölgyfalevél bolondokházába, és lám így esett meg az én nagy és utolsó utazásom.

SzaGe

A kukoricaföld közepén

Lehet, hogy hiba a kukoricaföld közepére menekülnöm. Otthon kellett volna maradnom, és talán küzdenem. Patrícia szinte egész éjjel nyögődött. Hiába töltöttem be a száját egy rongydarabbal, és hiába kötöttem át a fejét egy vastag ragasztószalaggal. Ráadásul hozzáláncoltam egy faoszlophoz a csűrben. Az ágyamból is hallottam, hogyan szenved, miközben csörgette láncait. Csak forgolódtam álmatlanul, mint aki bekávészott vacsora után. Végül a fejemre húztam a nagypárnát, ami valamennyire tompította a csűrbeli kiszűrődő gyötrődés hangjait, és álomba szenderültem...

Előző este...

Nos, igen, Patrícia... Szóval hazafelé tartottam a szokásos kocsmázásból. Nem volt messze a kocsmától a tanyám, így piásan is a volán mögé ültem. Francos italozás. Ráment a házasságom, csak mert nem bírtam ellenállni az alkoholnak. Igaz, hogy nagy volt a pofám olyankor, de csak a hatás kedvéért, elvégre jól esett eljátszani a ház urát. A kedves feleségem meg nem sokáig bírta a vidéki élet megpróbáltatásait. A reggeli trágyaszag, a rengeteg kapálás, a moslékkevergetés, a szaros gumicsizmák hadserege és a lavórban való tisztálkodás nem volt neki való. Valósággal remegett a keze, amikor az ebédrevaló tyúk nyaka alatt tartotta az edényt, amiben a vért fogtuk fel.

Egy szép nyári napon azt mondta, hogy utálja azt a bizonyos nyisszantós mozdulatot, ahogyan mozgattam a kést a szárnyas feje alatt. Utána azzal folytatta, hogy elege van ebből rohad, világtól elzárt, szarszagú életmódból. Ekkor kapott egy laza maflást. Ráadásul be voltam rúgva, így kevésbé kontrolláltam a szavaimat. Rákiabáltam, hogy húzzon haza a zsarnok szüleihez, ha nem tetszik a vidéki rendszer. Erre kiborította a vért a nadrágomra, majd estére összepakolt és elhagyott. Hamar kijózanodtam, de az élet nem állhatott meg. Egyedül folytattam a tanyasi életet. Esténként pedig ittam, mégpedig sokat. Patrícia az út szélén állt azon az elázott estén. Azt hittem, hogy a feleségem sétál vissza, mert meggondolta magát. Nem emlékszem rá pontosan, hogy stoppolt, vagy sem, mert nem sokat láttam az útból, de elütöttem az előttem álló női alakot...

Éreztem a csattanást, és elrántottam a kormányt, de már késő volt. Belehajtottam az útszéli árokba. A biztonsági övet sose használtam, így lendületből bevertem a fejemet a kormányba. Kellott pár perc, míg magamhoz tértem. Szédelegtem és rám jött az öklendezés. Kinyitottam az ajtót, kihajoltam, és mondhatni szabad utat engedtem a rókának. A dolgom végeztével beletöröltem az ingem szárába a hányadékos arcomat, és kiszálltam a kocsiból a zseblámpámmal. Reménykedtem benne, hogy a tavalyi elemek még nem merültek le. A jármű oldalának támaszkodva kikicmeregtem az útra. Bekapcsoltam a zseblámpát, ami természetesen nem világított, ezért csapkodással akartam működére bírni. Végül sikerült megvilágítani az út másik szélét.

Próbáltam megállapítani, mi történhetett. Köptem még egy keserűt, mielőtt megláttam az eszméletlen nőt a kukoricás szélén. Odafutottam, de a lélegzetem megakadt pár pillanatra. Patrícia az oldalon feküdt, keze hátra volt kötözve, viszont jól látszódt a zseblámpa fényében, hogy valami nem stimmel a bőrével. Akárcsak a hullőké, olyan apró, halványzöldes pikkelyminták borították a combját, a karját és a fejét. Orra lapos volt, két apró lyukkal. Szemei a szokásosnál távolabb helyezkedtek el a hosszúkás arcvonalán. A világos színű pólóját sötétpiros foltok

csúfították, amely valószínűleg vér lehetett. Még lélegzett. Leguggoltam mellé, és óvatosan megérintettem a kezét. Bőre érdes tapintású volt, akárcsak egy fiatal tölgyfa kérge. Lassan feljebb toltam az ujjamat a karján, egészen a nyakáig...

Kevés dologtól ijedtem meg életemben. A legutolsó az volt, amikor egy villám belecsapott az udvaromon lévő gémeskút tetejébe. Pont a tyúkokat hajtottam be az ólba, mert csúnya vihar közeledett, ám előbb odaért a ménkűje, mint maga a zivatar. Úgy megijedtem, hogy beborultam a szárnyasok közé, akik szintén megrémülve repkedtek szerteszét. Felálltam, majd némileg lesöpörtem a szárnyasürüléket magamról. Szóval Patrícia is vilámként harapott a kezembe, miközben az arcához értem a mutatóujjammal. Túhegyes fogait belevájta a kézfejembe, miatt rekedtesen sziszegett. Hát nem erre számítottam! Magam se tudom miért, de legalább háromszor fejbe vertem a zseblámpámmal, mire elengedte a kezemet, és ájultan hullott vissza a fűbe.

Sokat káromkodtam, mire felrángattam Patríciát a kocsim platójára. Tettem arról is, hogy ne ébredjen fel egy darabig, ugyanis még kettőt vertem a fejére, amitől kettétört a zseblámpám. Eldobtam a hasztalanná vált eszközt, és visszaültem a kocsimba. Vettem két nagy lélegzet. Átgondoltam, mihez fogok most kezdeni az újdonsült barátnőmmel, vagy azzal a valamivel a kocsim hátulján. Ám ital nélkül gondolkodni veszélyes dolog, így beindítottam a motort, kifaroltam az árokból, és hazáig hajtottam. Közben a kesztyűtartóban lévő tartalék pálinkába is belekóstoltam, nehogy bajom legyen.

A kézfejemben lévő harapás nyoma iszonyatosan viszketett, mire kiszálltam a kocsiból. Hiába vakarásztam, nem akart szűnni a kellemetlen bizsergés. Megvizsgáltam közelebbről. Zöldek gennypöttyök voltak a fognyomokban, és a sebek körül. Megnyomtam az egyiket, mire kifakadt, akár egy méretes pattanás. Leöntöttem pálinkával fertőtlenítés gyanánt, de nem hinném, hogy használt, mert letérdeltem a fájdalomtól, aztán a számba is öntöttem egy keveset, mert a fájdalmat nehéz elviselni, ha az emberrel csak úgy történnek a dolgok.

Patrícia ugyanabban a pózban feküdt, ahogyan hagytam az autón. Mielőtt bármit is tettem volna vele, besiettem a csűrbe, és előkészítettem az ideiglenes lakhelyét. Még a platón bekötöttem a száját némi ragasztószalaggal, és a kezén lévő kötelet megerősítettem a biztonság kedvéért. Az ujjain körmök helyét valóságos karmok voltak. Még jó, hogy nem ezeket vágta belém. Ekkor már ébredezett, de nem akartam bántani. Legalábbis egyelőre. Miközben behúztam a csűrbe, azon morfondíroztam, hogy ki köthözhette meg a kezét, és hogy honnan szökhett meg, hiszen ilyen furcsa szerzemény nem jön mindennap az emberrel szemben. A farsangi időszak meg februárban van, nem a nyár közepén. De Patrícian nem maskara volt, és nem is jelmez. Egy humán, női hullót cibáltam a csűr közepén lévő faoszlophoz.

Magára hagytam Patríciát, és felvászorogtam a szobámba. Elterültem az ágyamon, mint egy hulla. Mivel a feleségem elhagyott, így keresztre dőltem el a gyűrött paplanon. Senkit se zavart. Még a gumicsizmámat se vettem le, annyira bekábultam. De Patrícia nyöszörgése ébren tartott még egy jó ideig. A nagypárnámmal viszont megoldottam a dolgot, és mély álomba horkoltam magamat.

Hajnál előtt keltem fel. Pontosabban felijedtem, mert a feleségemmel álmodtam. Visszajött hozzám, és elvágta a nyakamat,

ahogyan én is tettem a tyúkokkal. Láttam, amint gyűjti a vére-
met egy fehér, ütött-kopott lavórba. Ekkor volt elég a rémálom-
ból.

Feltápaszkodtam az ágyon. A szám teljesen kiszáradt, amit a
nyelvemmel próbáltam benedvesíteni, de nem jártam sikerrel.
Az alkohelizálás egyik kellemetlen mellékhatása a kiszáradás,
ezért mindig tartottam egy pohár vizet az éjjeli szekrényen.
Mohón beleittam, de a poshadt vizet nem nekem találták ki. Az
ágyelőn landolt a penész ízű korty. Ránéztem a sérült kezemre.
Apró, szabálytalan pikkelyek borították a kézfejemet, akárcsak
Patriciaét. Ráadásul a feleségem késelős illúzióját egy másik
nyugtalanító dolog követte, mert kísérteties csend honolt a far-
mon. Hallgatóztam, de Hektor, a nagy kakasom csendben volt,
pedig ő már javában kukorékolt napfelkelte előtt. Ahogy világó-
sodott, ő nyomta a szerenádát. Kinéztem a hálószobám ablakán,
de a látvány örökre beleégett a retinámba. Eléggé világos volt
ahhoz, hogy jól lássam a poklok poklát. Az összes jószágom
széttépve, kibelevze, lefejezve hevert az udvaromon. Patricia a
csűr tetején guggolt, és éppen Hektort marcangolta. Fejét előre,
hátra billegette, ahogyan harapásával megszabadította a kakast
a kiálló részeitől. Fogalmam se volt arról, hogy hogyan szabadí-
totta ki magát. De lebuktam, mert észrevett. Gyávaság ide, vagy
oda, menekülőre fogtam a dolgot. Mondhatni hanyatt-homlok
menekültem a farmról, egyenesen a kukoricaföld közepére...

A felkelő nap éppen világosította a horizontot, miközben a
vastagodó kukoricalevelek susogtak körülöttem. Letérdeltem, és
belenyomtam a tenyeremet két barázda közé. Hideg és nyirkos
volt a föld. Rabul ejtett a tehetetlenség, miközben nyilvánvalóvá
vált számomra, hogy Patricia már közel jár. Hüllőpikkelyes
karom remegett, mint a kocsonya. Megpróbáltam belemarkolni
vele a földbe, de nem engedelmeskedett. Sziszegést hallottam.
Tudtam, hogy már csak másodperceim lehetnek hátra, és úgy
járom, mint Hektor a csűr tetején. Széttépnek és felzabálnak.
Kapkodtam a fejemet, mert egy árnyat láttam suhanni a kukori-
cásban. Patricia levadászott ...

Ráharapott a tarkómra, de nem ölt meg. Kínózni akart, büntet-
ni a láncaiért. Fájdalmasan felkiáltottam, miközben a bordáim
közé vájta a körmeit. Többször is szúrt, mondhatni zongorázott
az oldalamon. Kezdett homályosodni az érzékelhető világ, de
arra pontosan emlékszem, hogy itta a nyakamból kicsordogáló
vért. Aztán egyik pillanatról a másikra leborult rólam...

Már csak halvány fényeket láttam, hisz közel járt a kaszás.
De nem haltam meg. Még nem. Végül megszólalt egy hang
felettem:

– Ezt nézzétek! Patricia bepörgött! Megmondtam, hogy erő-
sebb ketrec kell neki! A nyugtató lövedék legalább kiütötte. De
jó, hogy tettünk nyomkövetőt az Istenverte gyíkjába. Nézzétek a
szerencsétlen főszer kezét! Mondtam, hogy terjedni fog!
Hozzátok őt is a laborba, még szükség lehet rá! Kurva gyíkok...

Lidércfény

facebook

Itt is megtalálász bennünket:

Lidércfény Online

**Szeretnél hazai, humoros
zombis történeteket olvasni?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis
neked szól!**

**A nagy sikerű
első kötet után**

megjelent a második novelláskötet is!

Mindkettő ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Chris Kelvin

Rejtekhely

– Ugyan, Chris, nem a világ végére megyünk – mondta Anya, és hátrafordulva az első ülésről, megsimogatta a lábam. – Meglátod, hogy jól fogod érezni magad.

Tudtam, hogy amit csinálok, az hiszti, és semmiképp sem illik a koromhoz. Apa is mindig azt mondta, hogy már elmúltam tizenhárom éves, nemsokára kijárok az iskolát, meg kéne tanulnom felnőtt módjára viselkedni. Nem válaszoltam semmit, csak néztem az autó mellett elsuhanó fákat. Azon gondolkodtam, hogy vajon a barátainknak miért nem kell a fél nyarat vidéken tölteniük a nagymamájuknál, akivel még csak beszélgetni sem lehet rendesen, mert mindig hülyeségeket kérdez.

– Mama szeret téged, Chris, te is tudod. – Anya szemébe néztem, és megint előtött az a bizonytalan érzés, ami mindig akkor kerített hatalmába, ha a felnőttek olvastak a gondolataimban.

– Tudom – motyogtam. Tudtam én is, hogy szeret, és biztos voltam benne, hogy megint azzal az apró, habos süteménnyel vár, aminek a két felét lekvár ragasztja össze, és egyszer annyit ettem belőle, hogy rosszul lettem és hánytam. Akkor Anya össze is vezett Mamával, hogy nem figyelt rám, aki pedig Apát szidta, hogy sosincs mellettem. Azóta már sok év eltelt, de mindig elmondják, hogy ne egyek belőle annyit, mint akkor.

Minden pontosan úgy történt, mint vártam. Mikor Mama megpuszilt, savanyú cukor és régi szekrények illatát éreztem rajta. Apa felvitte a csomagjaimat a szobámba, Anya pedig elrohant wc-re. Mindig ezt csinálta, ilyenkor ellenőrizte le, hogy minden rendben van-e a házban, a Mama tud-e még tisztaságot tartani. Nagymamám egyedül élt, férje pár éves koromban meghalt, csak történetekből ismerem a nagyapámat. Mama nem ment többet férjhez, és mindig azt hittem, hogy az egyetlen szórakozása az, hogy süteményt süt, vagy takarít. Azt mondta, hogy sosem fog tökéletesebb férfit találni, mint az ő férje volt, és inkább a családjával törődik, mintsem hiábavaló kereséssel töltse az életét. Ebből mi annyit láttunk, hogy mindig makulátlan tisztaság, és terített asztal várta a vendéget.

Későre járt, miután megvacsoráztunk, engem felküldtek aludni, a felnőttek pedig még sokáig beszélgettek a konyhában. Nem tudtam elaludni, hallottam, hogy Ned nagypapát emlegetik, aztán Mama sírt, és Anya vigasztalta.

Reggel kezdődött az igaz nyaralásom. A szüleim hazautaztak, nekik menni kellett másnap dolgozni, én pedig kettesben maradtam a nagymamámmal, aki mindig mosolyogva beszélt velem, és ez egy kissé idegesített, hiszen nem voltam már kisgyerek.

– Becky tetszik neked, ugye?

Utáltam, hogy csakúgy, mint Anya, Mama is átlátott rajtam. Beckyvel tavaly nyáron ismerkedtem meg, mikor először engedtek el egyedül biciklizni. A faluban és környékén szinte egyáltalán nincs forgalom, nem féltettek. Ettől én is bátrabban tekertem, mert hiába játszottam meg előttük a lázadót, valójában jó gyerek voltam, és ha láttam volna rajtuk, hogy féltenek, biztosan nem száguldozom olyan gyorsan a poros utcákon. Meg is lett az eredménye, hatalmasat estem az egyik kanyarban, elég messze a házunktól. Reméltem, hogy senki sem látta, de minden illúzióm szertefoszlott, mikor valaki felnevetett mellettem.

– Jól vagy? – kérdezte, én pedig villámgyorsan felpattantam a földről, és úgy tettem, mintha egyáltalán nem fájna semmim sem, pedig úgy éreztem, mintha parázsszal égetnék a térdem.

Minden erőmre szükségem volt, hogy ne nézzek oda.

Bólogattam, de megszólalni már nem tudtam. Olyan magas lehetett, mint én, csak vékonyabb. Szőkésbarna haja hullámai épp csak elérték a vállát, szintén barna szeme vidáman hunyorgott az erős napsütésben. A bőre is szépen lebarnult, sokkal egészségesebbnek tűnt az enyémnél, amit inkább csak megégett a nap, mintsem barnította volna.

– Becky vagyok – mutatkozott be. Alig értettem, mit mond, mert teljesen elbűvölt, mikor a kis, fítos orra összeráncolódott, ahogy hunyorgott a napfényben.

Dadogva kinyögtem a nevem, és elindultunk hazafelé. Az első kerékben akkora nyolcas keletkezett, hogy még tolni is nehéz volt, egyenesen megszégyenítve éreztem magam, amíg el nem értünk a házhoz. Szerettem volna, ha nem kísér hazáig, de nem tudtam elkerülni, hogy szemtanúja legyen, ahogy anyám sikítózva rohant elém, amikor meglátta a véres térdemet. Becky neki is bemutatkozott, és Anya úgy nézett rá, mintha miatta estem volna el, aztán bevonszolt a házba. Mikor megfordultam, már csak Becky hátát láttam, ahogy elsetált a háztól, és azon a nyáron nem is találkoztunk többet.

– Honnan emlékszel rá? – kérdeztem Mamát. – Már én is majdnem elfelejtettem. – Ahogy kimondtam, már tudtam, hogy ez gyengére sikerült; nagymamám nem is próbálta titkolni a mosolyát.

– Pár napja idejött, és megkérdezte, jössz-e ezen a nyáron.

– És mit mondtál neki? – Tudtam, hogy teljesen elárulom magam, de már nem érdekelt.

– Hogy természetesen jössz – mosolygott rám.

2.

Tavaly nyáron mindig csak a temetőig mertem elbiciklizni. Utána már erdő sötétlett, földúttal a közepén. A tűző napsütésben feketének láttam a belsejét, és tudtam, a szüleim sem örülnének, ha ott csavarognék.

Úgy gondoltam, idén megnézem, mi van abban az erdőben. A biciklit magam mellett tolvaj sétáltam be az árnyékba. Igazából csak egy ugyanolyan erdő volt, mint az összes többi, de a képzeletem és az idegen ingerek együttes hatása minden kis reccsenést óriási zajjá fokozott, minden egyes árnyékot rémekkel töltött meg, ahogy egyre mélyebbre hatoltam.

– Nahát, Chris, mit csinálsz te itt?

Rémülten pördültem meg, és bár próbáltam nyugodt maradni, elég ijedt lehetett az ábrázatom, mert Becky felnevetett. Pontosan úgy nézett ki, mint tavaly, talán még a ruha is ugyanaz volt rajta.

– Csak megnézem ezt az erdőt. – Nem tudom, miért, de mentetözni kezdtem, mintha rajtakapott volna valamin. – És te?

– Én is csak sétálok. – Megkerülte a biciklit, mintha el akarna menni, de aztán visszafordult. – Mutassak neked valamit?

– Persze.

– Akkor tedd le a bringát! Nyugi, nem fogják ellopni, erre senki sem jár.

Eldöntöttem a kerékpárt a fűben, és reméltem, hogy rendesen takarja, de séta közben már azon izgultam, hogy egyáltalán én megtalálom-e. Becky gyorsan haladt előttem, nem nézett hátra, és nemsokára egy olyan keskeny ösvényre értünk, hogy nem is fértünk volna el egymás mellett. Egyetlen szót sem szólt egész

úton, még akkor sem, amikor megállt előttem, de olyan hirtelen, hogy nekiütköztem a hátának. Egy pillanatra megéreztem a haja illatát, de aztán arrébb lépett, és csak mosolygott rám. Olyan sokáig maradt néma, hogy kezdtem zavarba jönni.

– Megérkeztünk, Chris – mondta egy kicsit később, még mindig mosolyogva. – Üdvözöllek, ez itt a Rejtekhely.

Hiába meresztettem a szemem, semmit sem láttam, aztán felmutatott egy fára. Tekintetemmel követtem az ujját, és akkor vettem észre, hogy felettünk egy kis házat építettek a fa törzsére. Majd' kiugrottam a bőrömből, főleg, amikor felmáshztunk, és elhelyezkedtünk. Leültem a padlóra, a deszka résein át besütött a nap, de csak annyira, hogy ne legyen teljesen sötét. Becky leült mellém, majd nekem dőlt, és a vállamra hajtotta a fejét.

– Most már ez a te Rejtekhelyed is, Chris – mondta, szinte suttogva. – Akármikor eljöhetsz ide.

Az orrom megtelt Becky illatával, azt hittem, kiugrik a szívem, olyan gyorsan kalapált, és folyamatosan remegett a gyomrom. Arra gondoltam, hogy ez a nyár sokkal különlegesebb lesz, mint az eddigiek.

3.

A következő pár napban rendszeresen kijártam az erdőbe, az egész napot ott töltöttük Beckyvel. A zsebpénzemből vásároltam ennivalót, javarészt édességet. Becky szinte sosem kért, azt mondta, nem éhes. Egyre jobban megismertem, néha kicsit meg is ijesztett. Történeteket mesélt az erdő melletti temetőről és halottakról, akik félnek egyedül maradni.

– Hiszel a szellemekben, Chris? – kérdezte, én pedig élveztem, hogy libabőrös lesz a karom, de közben nappal van, és biztonságban vagyunk a Rejtekhelyen.

Amikor hazaértem, alig volt erőm enni valamit, hamar lefeküdtem, és korán reggel már indultam is a Rejtekhelyünk felé. Becky mindig ott várt, azt mondta, nem tud sokáig aludni.

Otthon megromlott a helyzet. Mama szótlanná vált, egyenesen gorombává, ami túl későn tűnt fel, mert alig voltam otthon. Egyszer-kétszer az ennivaló sem volt az asztalon, és amikor megkerestem Mamát, mindig a szobájában találtam, ült az ágya szélén, és magában beszélt. Ilyenkor féltem tőle, esténként azt hallgattam, recseg-e a lépcső, mert nem szerettem volna, hogy feljöjjön a szobámba.

Egy reggel aztán eltűnt a cipőm. Hiába kerestem, sehol sem találtam, sőt. Mind eltűnt. Megkérdeztem Mamát, aki azon a reggelen különösen jókedvű volt, de ő sem tudta, hol vannak. Furcsa módon nem is érdekelte a dolog, csak az álmát mesélte nekem folyamatosan, ami arról szólt, hogy Ned nagypapa egyszer csak bejött az ajtón, és azt mondta, hogy egy kicsit köztünk lehet, utána vissza kell mennie a sírba.

– És emiatt nem kereste meg a cipődet? – kérdezte Becky, miközben elgondolkodva nézett a papucsomra.

– Igen. Furcsa lett. Néha félek tőle.

Becky csak mosolygott rám, és azt mondta, hogy nemsokára minden rendbe jön.

A cipős reggel után minden nap történt valami. Egyszer a kulcs tűnt el, és ha nem mászkok ki az ablakon, talán el se tudtam volna menni. Mikor este hazamentem, nyitva volt az ajtó. Mamát az ebédlőben találtam, sírt. Magához húzott, és azt zokogta a fülemben, hogy mennyire hiányzik neki a Papa, és milyen borzalmas az, amikor valaki azért jön el álmunkban, hogy reggel nyomát se találjuk. Aznap nem vacsoráztam semmit. Azt vártam, reggel mond valamit, ami megmagyarázza az előző esti viselkedését, de csak mosolygott, és reggelit tett elé, mintha nem is emlékezne semmire. Elmesélte, hogy megint Ned nagypapával álmodott, aki az én biciklimmel ment reggel dolgozni, és milyen mulatságosan festett rajta. Komolyan megijedtem, amikor nem találtam a bringámat a garázsban. Futottam Beckyhez, aki még szemrehányást is tett, amiért sokat kellett

rám várnia. Mondtam neki, hogy nem kell idegeskednie, hiszen eddig is egyedül járt ide.

– Már semmi sem lesz olyan, mint volt, Chris, soha többé. Ez egy nagyon különleges nyár.

Hanyatt dőltem, a pólóm beakad a lécek szálkáiba. Becky közelebb húzódott hozzám, éreztem a gyümölcsös rágója illatát, amikor beszélt.

– Akarod, hogy megcsókoljalak?

A gyomromat izzó üvegszilánkok karmolták belülről, a szívem a torkomat szorongatta. Egy szót sem tudtam szólni, csak néztem, hogy közelít az arca az enyémhez. Nagyon puhának éreztem az ajkát, egy pillanatig az enyémen tartotta, majd amikor elhúzódott, hűvös, nedves nyomot hagyott maga után a számon. Lenyaltam, sós volt.

Becky megint csak elmosolyodott, a vállamra hajtotta a fejét, én pedig reméltem, nem veszi észre, mennyire dübörög a szívem. Amikor felemeltem a kezem, az nedves foltot hagyott a poros padlón. Úgy éreztem, valami nagyon fontos dolog történt velem, és egy ideig komolyan boldog voltam.

4.

Otthon megint nem találtam ennivalót. A konyhában a reggeliből maradt kenyér állt az asztal közepén, kissé már szárazon, látszólag senki sem nyúlt hozzá. Megijedtem, hogy talán történt valami Mamával, ezért körbefutottam érte a házat. A szobájában találtam meg, de nem tudtam bemenni, csak a hangját hallottam. Azelőtt sosem zárta be az ajtót, remegni kezdett a kezem a gondolatra, hogy mi történhetett, de aztán elmúlt a pánikom, mikor meghallottam, ahogy időnként felnevet. Mintha beszélt volna lakiveli telefonon, csak az ő hangja jutott el hozzám. Előbb kopogtam, aztán dörömböltem az ajtón, de nemhogy nem nyitotta ki, de még csak nem is válaszolt nekem. Nem értettem, miről beszél, de feltűnően jókedvű volt, úgy, ahogy még sosem hallottam. Kiabálni kezdtem, ütöttem az ajtót. Hogy nem válaszolt, százszor rosszabb volt, mint az, amikor nem találtam sehol.

Elfáradtam, abbahagytam. Bentről ugyanaz a halk, kuncogó nevetés és beszéd szűrődött ki, mint előtte. Otthagytam a szobát, ettem egy kevés üres kenyeret a konyhában, majd a szobámba mentem. Nem akartam lefeküdni, de mégis mindent úgy csináltam, mint máskor. A megszokott mozdulatok megnyugtattak kissé, és amikor lefeküdtem, el is aludtam.

Álmomban Ned nagypapával sétáltam egy erdőben, és már szürkület volt. Nem szólt hozzám, rám se nézett, én pedig féltem az arcától, nem mertem rátekinteni. Fogta a kezem, olyan erősen, hogy akkor sem szabadulhattam volna, ha akarok. Ráismertem arra az útra, ami a Rejtekhelyre vezetett. Amíg mentünk, az utat ellepték a giliszták, és a meztelen lábujjaim között tekeregtek, mert nem volt rajtam cipő, ahogy Ned nagypapán sem, de neki lába sem volt. Két csonkon járt, mintha levágták volna a lábfejét.

Amikor odaértünk, el akartam szaladni, fel a fára, a Rejtekhelyre, de Ned nagypapa olyan erősen markolt, hogy nem tudtam kiszabadítani a kezem. Ránéztem, és akkor ő is felém fordult, miközben lehajolt. Belém szorult a kiáltás, amikor megláttam, hogy Ned nagypapának egyáltalán nincs is arca, csak egy sötét lyuk van a fején az állától a homloka közepéig. Nem láttam bele, pedig nagyon közel húzott magához, aztán zúgó hanggal beszívta a levegőt, és egy nagyon mély nyögéssel az arcomba fújta. Dohos volt, és halott állatok szagát éreztem rajta. Arra gondoltam, hogy behúzza az arcom az övé helyére, és nyüszítve próbáltam kitépni magam a kezéből, mikor hirtelen elengedett, én pedig a lendülettől nekivágtam egy fának.

Még fáj a hátam, mikor felébredtem, mintha valóban beütöttem volna, és éreztem a kezemen a szorítást.

– Neked is szólt, ugye, Chris?

Mama ült az ágyam szélén, és bár furcsának éreztem, hogy

itt van, egyáltalán nem bántam. Átöleltem a derekát, és szégyelltem, de sírni kezdtem. Nem ölelt át, nem szólt egy szót sem, csak várt néhány percig, majd felállt az ágyról.

– Többet nem találkozhatasz azzal a lánnyal. Felejtsd el, vagy nagyon megjáród!

Ezzel sarkon fordult, kiment a szobából, és még be is csapta az ajtót. Rázott a hideg, nem értettem, mi baja Mamának, és folyamatosan éreztem azt a fojtó bűzt, ami Ned nagypapából áradt. Visszafeküdtem az ágyra, és reggelig valami ködös, félálomszerű ködben lebegtem, de ez a köd zajos volt, hideg, üvegcsilánkok röpködtek benne, és még valami, amit nem láttam, nem hallottam, de éreztem, ott van körülöttem, és élvezettel figyeli, hogy félek tőle.

5.

Reggel hatalmas zajra ébredtem, mintha Mama veszekedett volna valakivel. Sőt, verekedés is hallatszott, üvegcsörömpölés, ajtócsapkodás. Mikor Mama felsikoltott, leszaladtam a lépcsőn, de legnagyobb megdöbbenésemre semmi sem történt odalent.

– Kérsz reggelit, Chris? – kérdezte nagymamám, a legkedvesebb mosolyával. Mikor ránéztem a tányéromra, elfogott a hányinger, mert étel helyett véres, kitépett fogak hevertek benne.

Visszaszaladtam a szobámba, felöltöztem, és mindenre elszánva mentem le a fölszintre. Teljes csend volt odalent, a rádió is elnémult, amit Mama mindig bekapcsolt, ha a konyhában dolgozott. A bejárati ajtó a konyha mellett nyílt, ahova mindenképpen beláttam, ha ki akartam menni a házból.

Máig sem értem, miért nem néztem oldalra, csak fél szemmel láttam, hogy a nagymamám szaggyalmozgással elindul felém, és valami iszonyatosan vörös anyag van szétkenve az egész helyiségben.

Futottam, ahogy csak bírtam, hogy minél előbb elérjek a Rejtekhelyre. Esni kezdett az eső, tocsogtam a sárban, és alig bírtam felmászni a fára, olyan csúszós lett. Odabent már ott ült Becky, mint mindig. Csak most jutott eszembe, hogy sosem láttam se bejönni ide, se hazamenni innen. Mióta egyszer feljöttünk, sosem találkoztunk máshol.

– Fázol, Chris? – kérdezte.

Csak ültem vele szemben, és néztem azt a szép, barna szemét.

– Te hol laksz, Becky?

Kicsit mosolygott, és közelebb húzódott.

– Én itt vagyok otthon – mondta. – És azt szeretném, ha te is így éreznél.

Egészen hozzám bújott.

– Emlékszel, amikor megcsókoltalak? – Megnyalta az ajkát, és újra megéreztem azt az édes illatot. – Ha van kedved, most te is megcsókolkatsz.

Annyira szép volt a szeme, ahogy rám nézett, picit, résnyire nyílt ajka már majdnem az enyémet érte. Megfogtam az arcát, és minden izgalmam eltűnt, csak nyugalmat éreztem, és azt, hogy valami hűz egyre közelebb hozzám, és már igazán nem akartam semmi mást, csak azt, hogy újra összeérjen az ajkunk.

– Chris!

Nagymamám hangja volt. Messziről jött hozzám, és majdnem elnyomta egy dörgés.

– Chris!

Alig lehetett hallani a zuhogó esőn át, de biztos voltam benne, hogy ő az. Becky ijedten nézett a szemembe, és vékony karjával átkulcsolta a nyakamat.

Megijedtem tőle. Megéreztem valamit, amit a mai napig nem tudok elmagyarázni. Csak néztem rá, aztán megpróbáltam

kiszabadulni a szorításából, de meglepődtem, mennyivel erősebb nálam.

– Chris, hol vagy?!

– Itt vagyok! – Artikulátlan hangon üvöltöttem, pánikba estem. – Itt vagyok!

Közben Becky arca lassan megváltozott. Öreg lett, hihetetlen ütemben ráncosodott, megöszült, majd kihullott a haja, potyogtak a fogai a szájából, közben ontotta magából a halottak édeskes bűzét. Mosolygott, magas, rekedt hangon nyögdecselve nevetett, valamit mondott is, de nem értettem, csak egy halk, nyáltól fröcsögő dünnögés jött belőle. Ahogy próbáltam kiszabadulni, észrevettem, hogy egyre könnyebbé vált, majd fel tudtam állni vele. Addigra Beckyből már csak egy összeaszott öregasszony lett, vagy még az sem, csak egy nyögdecselő, megbarnult, élő múmia, de még mindig erősen szorított. Hirtelen egy száraz recsenéssel kiszakadt a karja. Nem is vérzett a csonk, Becky szájából is csak egy halk, fáradt nyögés hallatszott. Hozzávágtam Beckyt a búvóhelyünk falához, majd oda sem nézve leugrottam a fáról.

6.

Mama talált rám, ő vitt ki az erdőből. Elájultam a zuhanás után, és eltörtem a lábam. Azt mesélték, napokig nem tisztultam ki rendesen, félálomban beszéltem Mamáról, Beckyről, Ned nagypapáról. Az orvosok azt mondták, a hallucinációim az agyrázkódásnak tudhatók be.

Csak Mama nézett rám másképp. Anyáékkal rettenetesen összeveszett, soha többet nem mentünk hozzá, a kórházba is csak párszor jöhetett be. Anya azt mondta, hogy ha nem az anyja lenne, feljelené. Nekem pszichológushoz kellett járnom, aki folyamatosan az agyrázkódásról beszélt nekem, és arról, hogy az álmok néha sokkal valóságosabbak, mint azt hinnénk.

Már majdnem vége volt a nyárnak, és egyedül voltam otthon, amikor egy délelőtt csörgött a telefonunk. Mama volt a vonal másik végén. A baleset óta nem beszélünk.

– Te vagy az, Kicsim? – Hallottam, hogy sír.

– Igen.

– Sajnálom... ha tudtam volna... előbb megállítom.

– Mit, Mama? – megijesztett a hangja, nagyon szomorúnak tűnt.

– Itt ez a temető, meg az erdő... Kicsim... jaj... miért nem mondtad, kivel játszol?

Remegni kezdett a kezemben a telefon, egy szót sem tudtam szólni.

– Nem én voltam – folytatta. – Ő csinálta az egészet. Már tudom... nagyon gonosz.

– Mi a baj, Mama? – Nem tudtam mást kinyögni, még mindig reméltem, hogy csak félreértem.

– Kicsim, azt hittem, gyűlölsz engem! De a kórházban beszéltem, és azóta rájöttem, hogy te is féltél tőlem. Chris... Kicsim... ugye már nem haragszol?

– Nem! – Én is sírni kezdtem. Valami nagyon mélyen felüvöltött bennem.

Mikor hazajöttek a szüleim, leültettek, és közölték, hogy Mama meghalt, megállt a szíve. Nem lepődtem meg, előbb tudtam, mint ők.

Azóta eladtuk a házat, és csak egyszer voltunk ott, amikor összehajoltunk a Mama holmiját. Egy percre sem mertem ellépni apám mellől, aki még élvezte is, hogy ez az esemény közelebb hozza a fiához. Fogalma sem volt, mennyire rázott a hideg, valahányszor a szélben suhogni kezdtek az erdő fái.

Norton

Hazatérés

Felébreds a mennyben, Isten előtt állva!
Mert bizony a bűnöd Ő majd megbocsátja.

Országában biz a legjobb helyen ébredsz!
Könnyen hiheted, de attól félsz, hogy tévedsz...

Otromba Föld fölött benned a sok vétek.
Színtiszta békére vág a fájó lélek.

Szélkakas módjára forognak a „szentek”.
Egyre csak sorvadnak félig halott testek.

Te is csak reméltél, ameddig csak bírtál.
Küzdettél, szenvedtél, volt, amikor sírtál.

Hiába harcoltál, elnyelt a sok hiba.
Sátán húz magával, nem segít az ima.

Agyaltam a versen, nem sokáig bírtam.
Olvasd el felfelé, amit eddig írtam!

jocker

Zsarátnokzokogás

A szél hátán járnék, ha hagynák,
Könnyemet kicsalják a hangyák.
Késem csak arra jó, hogy vágja
A kezem... lassan húl a máglya.

Már lecsendül a vad lobogás,
Már a vízben nincsen zubogás.
Tűz már csak parázslani látszik,
Zsarátnokzokogás hallatszik.

Legnagyobb tűz is leég egyszer.
Hiába rakunk rá ezerszer.
Meleg, belefutad hamuba,
Szél meg szétszórja... a szabadba.

csabi6669

Halkan...

Halkan kopog a néma eső
az ablakon,
bár lenne minden cseppje
csókod az ajkamon,
Dörög, villámokat szór
az ég,
Az a nagy kérdés,
nélküled meddig bírom még?

Krómer Ágnes

Az utolsó napon

Amikor elfogy az időm,
akkor eladom mindenem.
Élni fogok, ahogy sohasem.
Hosszú hajóútra megyek,
de lélekben majd repülök.
Egyszer lehúzzák a redőnyt.
Jaj nekem, édes Istenem!
Remélem, te szeretsz majd,
akkor, amikor már senki sem.

angyalka146

Azt álmodtam...

Azt álmodtam, angyal vagyok.
Átöleltem a Napot.
Csókot adtam szája szegletébe,
boldogsága kisugárzott a Létbe.

Azt álmodtam, tündér vagyok.
Apró lábakon ugrándozok.
Harmattól, virágtól illatozok,
csupán múló porszem vagyok.

Azt álmodtam, boldog vagyok.
Fényes sugárként szétragyogok.
Minden sötétségen áthatolok,
a dermesztő jégben felolvadok.

Azt álmodtam, álom vagyok,
s csak álmodom e furcsa Napot.
A szenvedésben feltámadok,
hisz örökké csak élet vagyok.

csabi6669

Az átkozott háború...

Perzselő rétek haván egy gebe legelész,
Jó néhány száz ember pusztult el, ennyi az egész.
Most a zöldellő pusztán a csont oly fehér,
Lovak hortyognak, s patkójuk csupa vér.
Mint a zsinórok, a fák a belek,
Károgva száll a sötét hollósereg.
A hegy belsejében temérdek a halott,
Holt hadvezér őket már nem hívhatod.
Ezer esztendeje folyik ez az átkozott háború,
Nem marad más utána,
csak halálhörgés és lelket emésztő bú.

edwardhooper Az utolsó varázsszó

Láttam a szennyes árban
Fakón csillogni páncélokot,
Hörögve levegő után
Kapkodni jó lovagokat.

A vértől ázott mezőn,
Halálsikolyok küldték
Hírüket a köröző keselyűknek:
Lakoma van itt a temetőn!

Láttam kardokat, bárdokat
Csattanni, bordákat törni,
Szíveket kegyetlenül átdöfni,
S a rostélyok mögött szemeket kihunyni.

Száz, s száz lélek kelt így útra,
Tisztulni az öléstől a purgatóriumba.
Szilaj harcosok voltak ők,
Víg fickók, kiket megölt mások kardja.

A küzdelem hosszan tartott,
Irgalmatlan volt, s nem kímélte
Az istenekhez hú lelkeket,
Hullottak kedves, vagy épp bitang fejek.

S a csók helyett a múltást itták a sápadt ajkak,
Röpültek nyilak, vágattak vérgőzös lovak,
Törtek a lándzsák, buzogányok zúzták
A szitkozódó arcokat.

Halál aratott, s a Kaszás vigadt.
Ily napra hunyt ki az alkonyat.
S mikor a hajnal kelvén,
Napsugár pásztázta a csatateret.

Nem volt legyőzött, s a győző nem dalolt,
Fenn dögevők hada araszolt,
S idelent egy új isten zárta le
A kihűlt tekinteteket.

Néztem merengőn a harcmezőt,
Ugyan mondtam a királynak a jövőndőt,
Varázsló voltam, druida, s vén bolond,
Hiába kiáltottam a végtelenbe a végzetet.

De késő már e fohász,
Az ütközet véget ért,
Én temetem a halottakat,
A kifordult belektől csatakos reményeket.

Varázsszóm messze száll,
Utolsó itt e mezőn,
Nem hallja már senki más,
Csak én, s az új isten:

Ki mindent megbocsát!

angyalka146 Démoni szerelem

Századokon átívelő,
furcsa melódia,
lelkem mélyén zengő
szerelem rapszódia,

vágyrágó pillangó,
skarlátszínű álom,
töredékes emlékező,
élet-membránon futó

szerepjátszó lélek,
démoni társam,
te vagy, kit lelkem taszít,
mégis vágyódsz utánam,

inkarnációkba követsz,
féltőn óvod lényem,
ha megbocsátasz nekem,
megleled üdvösséged.

Norton Pindur kandúr

Pindur kandúr, egér pandúr,
Fiatalon fürge volt,
Ugrabugrált, fára mászott,
S udvarolt, ha kelt a Hold.

Kóbor kutyák nem zavarták,
Sosem érték őt utol,
Lesték nagyot csodálkozva,
Ahogy messze elpucol.

Fa tetején fújt feléjük,
Hiába is ugattak,
Elunták a várakozást,
S elindultak nyugatnak.

Pindur kandúr, egér pandúr,
Öregen már lassú lett,
Egész nap csak heverészik,
Ez aztán az úri tett.

Jó dolga van manapság is,
Szarik ő a világra,
Szabadon él, zavartalan,
Rávizel a virágra.

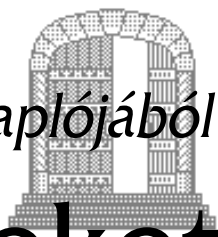
Nem érdeklik idióták,
Nem törődik semmivel,
Kihagyja a politikát,
S beéri csak ennyivel:

Elnyámmog egy tál whiskason,
Bár egy kicsit foghíjas,
Jobban él, mint jó sok ember,
Főleg, aki nyugdíjas.

Scholtz Róbert Gergely

Cigány katonaemlékek Sőregi János Harctéri naplójából

Besorozzák a legényeket katonává

„Én ebben az egész munkámban csak azt adom, amit magam átéltem, ami tudomásomra jutott, amit megfigyeltem, ...”

(Sőregi János: Harctéri naplóm, 1959)

A Bodrogek Tájékozódási Alapítvány szervezésében az I. világháborúban harcolt cigány katonák emlékét idéző kiadvány jelent meg 2020. májusban. A „Besorozzák a legényeket katonává” – Cigány katonaemlékek Sőregi János Harctéri naplójában című könyv lapjain, 28 harctéren töltött hónap romákra vonatkozó emlékei kelnek életre számos eddig ismeretlen kordokumentum segítségével.

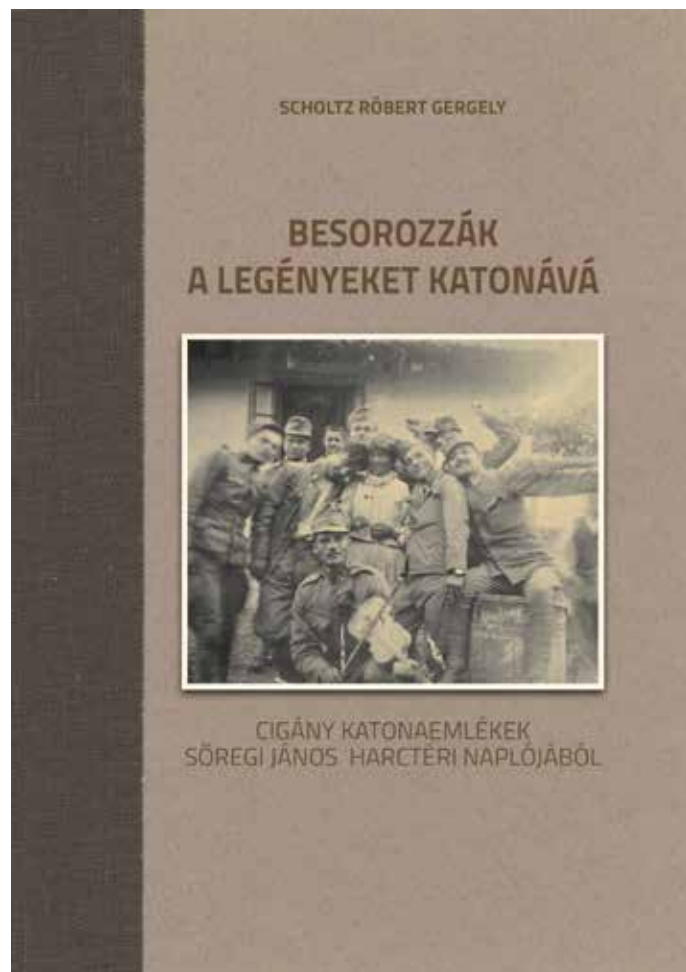
1918. november 11-én ért véget a múlt század egyik legnagyobb katasztrófája, a Nagy Háború. Villámháborúnak indult, ami több mint négy évig tartó öldökléssé terebélye-

sedett, lángba borítva a Föld számos államát. A korszak legpusztítóbb fegyvereivel vívott harcokban 75 millió katona vett részt. A háború borzalmas következményeként a hadra kelt férfiak harmada életét vesztette, birodalmak dőltek romba, és a Föld politikai térképe örökre átrajzolódott, elvetve az utóbbi száz év fegyveres konfliktusainak magjait.

Az első világháború hajnalán az Osztrák-Magyar Monarchia az általános mozgósítás révén szárazföldi haderejét 3,2 millió főre duzzasztotta fel. A sorozás a magyarországi cigányságot sem kerülte el, melynek sokuk eleget is tett, sőt egyesek meg sem várva a behívó parancsot önként jelentkeztek a hadseregbe. A nagyközönség napjainkig nem tudja, hogy a háborúban több ezer cigány katona – „füstös”, „fáraó”, fekete-honvéd” – harcolt. A harctérre küldött cigány férfiak pontos létszáma nem meghatározható. Figyelembe véve, hogy a szalontai Bakos Lajos hét, Hamza Miska cigányprímás öt fia szolgált a fronton, számuk „jelentős” lehetett.

**Sőregi János
hadnagy, 1917**

A kötet címlapja

A pályázatról

Minden népnek, minden közösségnek szüksége van emlékeire, saját történetének rögzítésére, továbbörökítésére. A magyarországi cigányoknak feltáratlanok az írásos dokumentumaik. A cigányoknak nem voltak történetíróik; a múlt homályába vesző történetük mégis szorosan összefügg a befogadó nép, a magyar történelmével. A Bodrogek Tájékozódási Alapítvány (Cigánd, Borsod-Abaúj-Zemplén megye) az első világháború centenáriuma alkalmából „Besorozzák a legényeket katonának” című forráskiadvánnyal kíván emléket állítani a harctéri cigány katonának.

A Nagy Háborút lezáró Trianoni békediktátum centenáriumán hazánk általános iskolás diákjainak közel fele roma származású. Őseik történetének megőrzése, továbbörökítése különösen fontos és megtestesítő feladat. Könyvünkben arra vállalkoztunk, hogy elsősorban Északkelet-Magyar-

ország mélyszegénységben élő roma fiataljai számára, továbbá mindazoknak az olvasóknak, akik személyes indíttatásból vagy foglalkozásukból eredően meg akarnak ismerkedni a romák történelmének egy kutatatlan szeletével, bemutassuk Sőregi János Harctéri naplójában „rejtőzködő” cigány katonák történeteit. A csukaszürke mundért öltött roma legények és férfiak hazaszeretete, vitézsége, a legnehezebb helyzetekben tanúsított kitartása példa értékű lehet a felnövekvő generációknak, önbecsülést nyújthat a roma olvasóknak, és együttérzővé teheti a többségi érdeklődőket.

A kötetről

Sőregi János Harctéri naplójának, az első kötet kivételével nincs tartalomjegyzéke. Bejegyzései napok szerint, kronológiai sorrendben követik egymást, az önkéntes hónapoktól kezdve 1918. október elsejei elkészítéséig. A 96 oldalas kiadványunkban a naplórészleteket betűhív átírással közöljük, mellyel igyekeztünk megőrizni a mű eredeti hangulatát. A naplóban előforduló idegen szavak, katonai kifejezések, rövidítések magyar fordítását a szövegbe iktatott szögletes zárójelben oldottuk fel. Az illusztrációk válogatása során törekedtünk, hogy a naplóban szereplő fényképek, rajzok és festmények lehetőség szerint eredeti, vagy legalább a szöveggel összefüggő helyre kerüljenek. A kötet illusztrálásához – 57 db kép – Sőregi János hagyatéka mellett a Bodrogi Múzeumportá, a Déri Múzeum, a Jósza András Múzeum, a Móra Ferenc Múzeum, a Zempléni Múzeum, több könyvtár, valamint Babos Krisztina és Hermann Attila gyűjtők képeit használtuk fel.

A „Kék könyv” (2015), valamint „Az Isten megőrizte!” (2018) kötetekhez szervesen kapcsolódó kiadványunknak köszönhetően valamennyi érdeklődő behatóbban megismerheti Sőregi Jánost, Cigánd település híres szülöttét, a Nagy Háború kulturális és történelmi örökségét. Elsősorban

A kiterített kötet

nem enciklopédikus ismereteket kívánunk nyújtani, helyette a korabeli cigányság helyzetét, a cigányokhoz kapcsolható hadi- és történelmi eseményeket, továbbá számos érdekes, értékes, s egyben humoros információt teszünk közzé az Osztrák-Magyar Monarchia alakulatainak mindennapi életéből. Sőregi János Harctéri naplójában szereplő roma katonák hazaszeretete, élni akarása, kitartása pozitív példaként szolgálhat napjaink roma fiataljainak. Eredményeink az általános- és középiskolák történelem és népismereti óráin egyaránt felhasználhatók. A bemutatott emlékeknek köszönhetően a kiadványt a nagyközönség mellett a szakemberek is haszonnal forgathatják.

„Ha a jó Isten különös kegyelme és jó Sorsom a háborúban megtartaná életemet, valamikor még hasznára válhatnék vele az én drága hazám történelmének.”

(Sőregi János, 1915)

Sőregi János: Vadászképem, 1912

Roma katonák

Shao Jiao